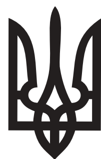

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 250 (5000) П'ЯТНИЦЯ, 31 ГРУДНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

З Новим роком!

Новорічне звернення

Голови Верховної Ради України до українського народу

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Дорогі співвітчизники!

На нашому порозі й календарі Новий рік. Благодатна, пам'ятна кожному з дитинства пора, що пробуджує радість та надії, кличе до родинних столів, дружнього кола, до велелюдного щирого спілкування без буденних клопотів та турбот.

А ще ці неповторні миттєвості несуть загострене відчуття єдності з народом, причетності до його справ, невіддільності від доль своєї землі та всіх на ній сущих. Так ведеться зроду-віку, від славних предків, і суголосно продовжуватиметься далі, у дітях та онуках.

Від усього серця вітаючи з новорічними святами, пропоную усім нам разом згадати частку спільного буття, що відходить в історію, добрим словом. Вона того заслуговує — попри все неоднозначне, чим була позначена, і незвідане, що чекає попереду. Сьогодення та майбутнє мають виростати з поваги до прожитого й пережитого і будуватися на винесених з нього уроках та висновках.

Рік, що спливає, і все стартове десятиліття XXI століття увійдуть помітними сторінками до хронік творення оновленої, демократичної та економічно розвиненої України. Одначе є й незаперечне розуміння того, що зробити можна було більше, краще, а нерідко й по-іншому. Надто багато сил і часу витрачено на цілі та дії, які не додали позитиву ні державі, ні умовам життя людей. На жаль, спроби відвернути суспільно-політичну енергію з мирного, конструктивного річища не припиняються. Їх слід раз і назавжди залишити в минулому.

Звідси постійна і настійна потреба в консолідації влади, відповідальності політиків та політичних сил, згоди і злагоди в суспільстві. В цьому вирішальна передумова реалізації Україною свого історичного шансу. В цьому запорука оплати рахунку, який пред'являє нам епоха.

Сподіваюсь і вірю, що 2011-й буде роком усвідомлення критичної важливості таких імперативів доби. А відповідно — конкретної, осмисленої і системної роботи. Тієї роботи, яка людині в радість і в якій головний вияв та мірило її громадянської активності й патріотизму.

Нехай новий рік пройде для нас під цим творчим, будівничим знаком.

Щастя вам і здоров'я, добрих і успішних днів услід за новорічним світанком!

Щиро ваш

Володимир ЛИТВИН.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Дозвольте самолічно, конкретно, супроводити Вас

МАЙЖЕ КАЗКА

Зливайте воду!

Жив–був міністр, жив–був нів–року. У кабінеті стояв акваріум із золотою рибкою, яка не могла йому запропонувати чогось такого, чого він уже не мав.

Міністр вважав, що вона йому заздрила. Не тому, що він мав яхту, коханку, нерухомість або банківські рахунки, бо ніщо не могло затьмарити його світлу перспективу. Адже він жив у період непопулярних реформ, вважай суцільного бардаку, а відтак у Кабінеті міністрів був найпопулярніший. Його рішення не підлягали обговоренню і ревізії, бо він один бачив сенс у бардаку і знав, які доходи він може приносити, його підпис невимушено збурював грошові потоки в мільйонах акваріумів. Міністр взагалі б ігнорував хвостату, як це робили його колеги й судді, якби раз на рік, різдвяної ночі, вона не починала балакати. Не просто, звісно, а з його внутрішнім голосом.

Зараз рибка відгукнулась уночі, щойно він улігся спати після святкувань із приводу прийняття держбюджету.

— Кол-госпник, — дійшло до його свідомості через внутрішні лабіринти, які гурчали після ситної вечері, як єрихонські труби.

— Ти чо-о, іржава? Називати професійного менеджера колгоспником?! Може, хочеш, щоб я злив воду?

— Зажди, зажди — змолилася золота рибка. — А як називати того, хто годує тебе комбікормом, від якого нудить, та ще й плює у твій акваріум? — вона бубоніла і бубоніла. — Кажеш: соціальні стандарти, соціальні стандарти... Повітряні бульки. Ах, даруйте, пане професійний менеджер, ви ж у нас євроінтегратор. То, мабуть, не забули, що за останні роки завинили 100 мільярдів гривень соціальних виплат тільки по судах!

— Дурепо, не плутай євроінтегратора з реформатором.

— Ой-ой-ой, тримайте мене за хвіст, начувані, начувані. Навесні, відправивши Чорноморський флот у вічне оренднe плавання, ви обіцяли дешевий природний газ і реформу в енергетичній галузі. Ані того не маємо, ані іншого. Влітку ви провели шоу всенародного обговорення, як багатьом здалося, податкової реформи. Але ж я усе бачила крізь скло: всенародне представництво обмежилося кількома чиновниками і двома-трьома олігархами. Восени ви взялися за пенсійну реформу. Визнайте, по нужді. Бо якби не обіцяні гроші від МВФ, то ви б зливали воду не в акваріумі, а в іншому місці.

— Багато ти розумієш!

— Вам нічого сказати чи це просто репліка? Я от не сказала б, що ви бовдур. Хоч інколи таке на думку спадає. Ваш бюджет, приміром, вкупі з податковим навантаженням на бізнес і кадровою перетряскою, веде до масштабного скорочення робочих місць, але ви виділяєте гроші на створення нових. Мало того, ініціюєте пенсійну реформу під девізом: «Якщо врізати дуба, то на робочому місці!» Де логіка?

— В економічному зростанні. Хіба не знаєш, що після вимушених відпусток, дякуючи закінченню кризи, люди повертаються на робочі місця?

— Навіщо тоді людей і мене тримати на голодному пайку?

— Та пішла ти... — міністр перекинувся в ліжку на другий бік, і в нього почалася гикавка.

— Не можу. Я можу тільки плавати, — сказала після паузи рибка. — На відміну від тебе, — зафамільярничала вона знову. — А всі інші, не турбуйся, підуть, твій бюджет уже став дороговказом.

Сергій МИКОЛАЄВ.

«Бонжур Вам в Вашей хате!»

Ця відома цитата із кінематографічного шедевра Віктора Іванова «За двома зайцями» (за сценарієм самого режисера і Михайла Старицького) надихнула нас створити свій. І подія зобов'язує — все ж таки п'ятитисячний номер, і термін вашої витримки (читай відданості та любові) — двадцять зірочок. Тобто років! «О, — подумали деякі з вас, — це знову будуть офіційні карамболі!». Так, будуть. Без них не обійтися. Але оскільки ми стоїмо на порозі такої чарівної події, то газета матиме трошки «не ту хворму і не той центр тяжесті». Ми вирішили не тільки пригадати, що всім нам бажали наші керівники парламенту протягом двох десятиліть, озирнутися на найважливіші події року, а й подивитися на задзеркалля політичного олімпу. Прочитати не лише про наших можновладців, а й про простих українців Котів і Зайців та про маленьких домашніх улюбленців. Тих, хто вже завтра гордо відчує себе нашим талісманом у рік пухнастиків. Ми спробували бігти за двома зайцями. В надії наздогнати не лише зворушливі бувальщини, а й торкнутися казки.

Та на шляху з'ясувалося, що вуханів не два, а ціла торба. Вони порозбігалися, як ви зможете побачити, по всіх шпальтах, і хоч як ми намагалися, не змогли їх позбирати. Можливо, вам вдасться їх порахувати. Редакція готова вручити винагороду найспритнішому зайцелову. Відповіді разом із копіями квитанцій про річну передплату на «Голос України» надсилайте на нашу адресу з позначкою «Дід Мазай». Успіхів!

«Голосоукраїнці».

ПАМ'ЯТНІ ВІТАННЯ

Леонід Кравчук (Голова Верховної Ради УРСР, Голова Верховної Ради України 1990—1991 рр., Президент України 1991—1994 рр.):

«Рік, останні хвилини якого спливають у пам'ять історії, залишиться незабутнім у нашій долі. Він увібрав у себе такі значущі й доленосні події, що без перебільшення можна сказати — за цей час ми перейшли з однієї епохи в іншу. Найголовніше полягає у здобутті Україною незалежності».

«Голос України», 3 січня 1992 року.

СЮРПРИЗ ДО СВЯТА

У гості до робота черга вишикувалася на... два місяці

Дитячий інтерактивно-освітній розважальний центр з «живим» роботом та кінотеатром у режимі 4D відкрили напередодні Нового року на території Вінницької кондитерської фабрики «Рошен». Його створили фахівці в галузі дитячих розважальних парків із Голландії.

— Це ігровий майданчик майбутнього, другого такого не знайдете в нашій державі, — каже ініціатор створення центру голова правління корпорації «Рошен» Петро Порошенко. — Екскурсії цехами фабрики для сучасних дітей уже не становлять великого інтересу. А ось спілкування з роботом, участь в інтерактивних іграх, перегляд фільмів у незвичайному режимі — це те, що цікавить діток.

Протягом року на фабриці організовують екскурсії для сорока тисяч дітей. У новому розважальному центрі маленьких відвідувачів буде набагато більше. Центр щойно відкрили, а черга на екскурсії уже розписана на два місяці наперед. Вхід передбачено для учнів 3—9 класів. Вартість 15 гривень. Якщо взяти до уваги, що кожна дитина отримує безкоштовно подарунковий набір цукерок, іграшку та фотознімок на згадку, то затрачені кошти окуповуються.

— Спочатку планували заборонити вхід дорослим, — продовжує Петро Порошенко. — Але все-таки дозволили брати з собою одного з дорослих. Щоб бачили, як влаштовано дитяче «царство» і дбали про таку само організацію свого життя.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Під ялинку — подарунки «на колесах»

Ключі від семи нових карет швидкої допомоги передав керівникам районних лікарень та головним лікарям районних медичних закладів голова Черкаської облдержадміністрації Сергій Тулуб.

— Це для жителів району — найкращий новорічний подарунок, — радо ділиться голова Чорнобаївської райдержадміністрації Олексій Головко. — Тепер ми зможемо відкрити пункт невідкладної медичної допомоги у віддаленому від райцентру селі Лящівка. Новий автомобіль швидкої допомоги обслуговуватиме також інші села і хутори, розташовані навколо Лящівки. Це значно підвищить рівень надання медичної допомоги сільському населенню.

Не приховує радості й головний лікар Городищенської центральної районної лікарні Василь Кравченко. Карета швидкої медичної допомоги обслуговуватиме столицю садівництва, велике село Мліїв.

— Колись у видатних українських учених-помологів і меценатів Симиренків, — каже Василь Михайлович, — була на території Млієва найкраща в окрузі лікарня. Тоді медпрацівники добиралися до своїх пацієнтів на возах, запряжених кіньми. Ми тепер маємо доброго залізного «коня» і якість нашої роботи, безперечно, поліпшиться.

Ще п'ять автомобілів швидкої медичної допомоги від'їхали від головної ялинки Черкащини, де відбулись урочистості, до райцентрів Христинівка, Тальне, Катеринопіль, Корсунь-Шевченківський та до обласної лікарні.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

ОФІЦІЙНО

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за окремі правопорушення

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Внести до Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122) такі зміни:

1) абзац другий статті 173 викласти в такій редакції:

«тягне за собою накладення штрафу від трьох до семи неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від сорока до шістдесяти годин, або виправні роботи на строк від одного до двох місяців з відрахуванням двадцяти процентів заробітку, або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб»;

2) абзац другий частини першої та абзац другий частини другої статті 173^2 викласти в такій редакції:

«тягнуть за собою накладення штрафу від трьох до п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від тридцяти до сорока годин, або виправні роботи на строк до одного місяця з відрахуванням двадцяти відсотків заробітку, або адміністративний арешт на строк до п'яти діб»;

«тягнуть за собою накладення штрафу від п'яти до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від сорока до шістдесяти годин, або виправні роботи на строк від одного до двох місяців з відрахуванням двадцяти процентів заробітку, або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб»;

3) абзац другий частини третьої статті 178 викласти в такій редакції:

«тягнуть за собою накладення штрафу від шести до восьми неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від двадцяти до тридцяти годин, або виправні роботи на строк від одного до двох місяців з відрахуванням двадцяти процентів заробітку, або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб»;

4) абзац другий статті 185 викласти в такій редакції:

«тягне за собою накладення штрафу від восьми до п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від сорока до шістдесяти годин, або виправні роботи на строк від одного до двох місяців з відрахуванням двадцяти процентів заробітку, або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб».

2. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2011 року.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ

м. Київ,
2 грудня 2010 року.
№ 2744-VI.

Ну, розумний, аж страшно!

Навіть якщо впадемо, обтрусимося і гордо підемо далі

Чого можна очікувати від прийдешнього року з огляду на його символи за східним календарем — білого кроля та кота? Чим характерні ці тваринки? З такими запитаннями "Голос України" звернувся до народних депутатів України, котрі мають (або мали) серед домашніх улюбленців вухастих або вусатих.

Наталія КОРОЛЕВСЬКА: «Пухнастий може муркотіти й бути м'яким, а може й випускати кігтики»

— Зараз у нас немає свійських тварин, хоча сини вимагають. Є умова: якщо старший добре закінчить цей рік, ми йому пообіцяли купити кішечку або собачку.

Я народилася в рік кота, тому сподіваюся, що наступний рік буде гарний, добрий. Адже коти — досить мудрі тварини. Хоча з котиком потрібно бути обережним. Пухнастий може муркотіти й бути м'яким, а може й випускати кігтики. Кіт завжди може себе обстояти.

Михайло ЧЕЧЕТОВ: «Вийдемо на траєкторію стійкого економічного зростання»

— У мене в дитинстві був кіт, а зараз — собака чаучау. Спілкування людини з тваринами робить її шляхетнішою, чистішою, тактовнішою. Ті люди, які не люблять тварин, більше озлоблені. А в яких є котик, кролик, собачка, папужка, черепаха або хтось інший, — добріші.

Наступний рік буде гарний, продуктивний, ефективний для країни, для українського народу. І це вже почалося з нинішнього року, коли народ обрав Віктора Федоровича Януковича, коли встановилася демократична влада в країні, коли ми пішли шляхом демократичних перетворень. Новий рік уже буде роком початку економічного зростання, вийдемо на траєкторію стійкого економічного зростання. І якщо самі не докладемо зусиль, професіоналізму, якщо самі нічого робити не будемо, то й гороскоп не допоможе, і побажання такими ж і залишаться.

Тарас ЧОРНОВІЛ: «Або вдасться щось зробити добре, або ні»

— У мене капітальна алергія на котячу, кролячу та іншу шерсть. Тому ані котів, ані кролів і нікого іншого вдома бути не може. Хіба що на картинці. Колись у давнину тітка мала трьох котів, і з того, мабуть, і алергія розвинулася. А ще коли їхав до родичів на село, там були кролики, але в клітці, тому на моє здоров`я вони не впливали.

Чого очікувати від нового року? Чогось яскравого, цікавого і веселого — навряд. Рік буде важким, на надломі: або вдасться щось зробити добре, або ні. Важко сказати, бо настрої — ніби хороші, плани — чудові, але, щоб їх здійснити, треба подолати корупцію, колосальне хабарництво і розкрадання. Поки що ніхто навіть не пробує за це взятися. Можливо, наступного року візьмуться. Якщо візьмуться, то на виході з року зможемо сказати, що він був успішний. Якщо не візьмуться, зможемо тільки сказати, що рік був пошуком.

Олег ЗАРУБІНСЬКИЙ: «Наступний рік принесе безліч сюрпризів»

— Більшість мого життя в нашій сім'ї були коти. І я сам за гороскопом — кіт. Одна киця жила шістнадцять з половиною років — Ліка. А котик Димок прожив 14. Коти уособлюють свободу і незалежність, відчуття власної гідності, гнучкість і водночас збереження свого «я». Коти більше аніж будь-які інші тварини є непередбачуваними. Про них кажуть, що вони самі по собі, це — частково правда. Бо коти також звикають до господарів. Але, в принципі, у них залишається велика частка індивідуальності та незалежності. У будь-який момент від них можна чекати якоїсь несподіванки, хоч як би вони не були виховані. Думаю, наступний рік також принесе безліч сюрпризів.

Валерій ШАМАНОВ: «Треба заспокоїтися й почати нові справи»

— У нашому домі більше двох років живе **кіт Маркіз (на знімку)**, улюбленець родини, особливо дітей. Кіт — веселий, грайливий, цікавий, дуже товариський, добрий, м'який, акуратний і водночас — це горда й незалежна особистість, іде по життю з високо піднятою головою.

Дорожить своїм аристократизмом, щоб принизитися до виконання трюків, що привертають увагу публіки. Він упевнений, що й без того завжди в центрі загальної уваги. Всі позитивні епітети — для кота Маркіза.

А взагалі кіт — це непередбачувана й примхлива істота, що персоніфікує непояснені й містичні здібності, які раптово з'являються і зненацька зникають.

У рік Кота треба заспокоїтися й отямитися після драматичного й різкого року Тигра. Сподіваюся, що, підбивши підсумки, ми всі побачимо нові перспективи й почнемо нові справи. Але спочатку треба відпочити й зорієнтуватися, нагромадити сили й ресурси.

Катерина САМОЙЛИК: «Білий символ принесе білу смугу в наше життя»

— Я за гороскопом — кіт, моя улюблена тваринка — кіт. Він — дуже ніжний, приносить затишок у кожну сім'ю, відчуває, коли людина почувається зле, хворіє, намагається лягти на те місце людини, яке болить, щоб забрати на себе частину негативу. У мене були різні котики — і прості, безпорідні, і біленька ангорочка, яку звали Афродіта, але я її перейменувала на наш лад — Проня Прокопівна.

А взагалі кіт — це завжди тиша, спокійне муркотіння. Кіт, кролик чи зайчик, що будуть символами наступного року, тим паче білий, сподіваюся, принесуть білу смугу в наше життя. Рік має бути дуже вдалим для всіх, бо котик завжди падає на чотири лапки, обтрушується і гордо йде по землі, знаючи, що він завжди все робить правильно і правда буде за ним. Усіх вітаю з Роком білого кота, кролика чи зайця і бажаю, щоб у кожному домі був затишок.

Арсеній ЯЦЕНЮК: «Кролик буває різним»

— Мене ще в школі називали «кроликом». Але я не ображаюся і спокійно до цього ставлюся. Тільки я — великий кролик. Двометровий. Кролик може бути різним. Як я. А вдома у мене є кіт — дуже великий — Персик. Він — безпорідний, але з дуже високою шерстю. Не лише діти, а й сам з ним залюбки граюся. Кроликів також хочеться, але вони їдять багато. Немає грошей, щоб їх годувати (сміється. — **Авт.**).

А яким буде наступний рік? Хорошим, переможним. Що я сам очікую? Та нічого.

На знімку: молодша донька Арсенія Яценюка Софійка з улюбленцем родини — котом Персиком. Але глава сімейства ще називає його Гарфілдом.

Володимир МАКЕЄНКО: «Завдання політиків — працювати, а не втягувати людей у політичні баталії»

— У мене вдома є і кіт, і кролик капловухий, на жаль, не білий, а коричневий. Вони — добрі, поступливі, граються один з одним. Кота звати Семен Семенович, так донька назвала, а кріль — Баксик (від «бакс», долар). Бо кролі розмножуються, як гроші. Нехай наступний рік також буде добрим і спокійним для усіх громадян нашої держави. І завдання політиків — зробити рік спокійним, працювати, а не втягувати людей у політичні баталії.

Олена БОНДАРЕНКО: «Люди, здатні до ухвалення рішень самотужки, матимуть великі шанси на успіх»

— Мого кота звати Басик, бо коли він народився, кошенят було декілька, а він був найактивніший і своїх братів та сестер намагався відтрутити від мами. Був товстенький, бомбасик, звідти й пішло — Басик. Хоча у нього є якісь документи, які я не забрала, бо брала собі друга, а не експонат для виставок. Це породистий кіт, перс, «золота шиншила». Він дуже самостійний, любить тільки одного господаря в домі й віддає все тепло своєї котячої душі тільки мені, як господині. Коли у нас з'явилася собачка—такса, кіт дуже переживав, що я перестану бути його власністю. Бо господар для кота — це немов його власність, з якою він може робити все, що завгодно. Може коли завгодно прийти до мене проситися спати, будить ла-

пою, коли час годувати. Але все обійшлося: у собаки є своя хазяйка, моя дочка. Дім — це територія кота, яку він охороняє від усіх інших мешканців, у тому числі й нашого дому. Тривалий час **Басик (на знімку)** вважав, що він — найголовніший в домі, й приймав самостійні особисті рішення.

І цим, напевно, буде відмінний наступний рік — люди, здатні до ухвалення рішень самотужки, до відповідальності за ці рішення, до вміння оберігати свою територію (а наша територія, домівка — це наша країна), мають великі шанси на успіх. І не залежно від того, чи народилися вони в рік кота, чи в якийсь інший рік. Ці риси сьогодні дуже потрібні нашій країні, українцям загалом — уміння відповідати за свої рішення, уміння ухвалювати такі рішення, які йшли б на користь суспільству.

Катерина ВАЩУК: «Якщо об'єднаємося, виліземо з біди»

— Котів на моєму подвір'ї четверо, я їх годую. Сусідська кішка привела кошенят — сіренькі й один чорненький. А ще — в мене п'ятнадцять кроликів, і тепер не знаю, що з ними робити. Онук купив декілька маленьких на виставці, ми їх гляділи, але чоловік не вгледів відокремити хлопчиків від дівчаток, і вони народили малих. І тепер у нас — 15 кролів, а в рік кролика, кажуть, не можна їх їсти. Накосили травички, насушили сіна, на грядочці посіяли кормових буряків, моркви, кукурудзу і годуємо.

У дитинстві у нас дома був кіт Ясько — великий, красивий. А я завжди погано їла і все зі своєї тарілочки тихенько йому складала. Він мене дуже любив, лягав спати в ногах у ліжку. Одного ранку прокидаюся від того, що мене щось лоскоче в ніс. А він з великої любові до мене вирішив мені зробити подарунок і поклав на подушку величезну мишу. А я мишей з дитинства і досі боюся. Я так злякалася, що мама мене водила до знахарки, яка викачувала яйцем переляк. З того часу мені перестало хотітися, щоб коти були вдома, у ліжку. Але до них гарно й спокійно ставлюся, годую їх, поставила в бесідці котам гарну буду. А кроликів дуже люблю. Ще коли я була маленькою, тато нас привчав з братом турбуватися про них. І потім із чоловіком розводили кролів. Вони — дуже полохливі але водночас дуже лагідні. Коли підходжу до клітки і вони ще не бачать, хто йде, тільки чують кроки, враз ховаються на край, трусяться. Починаю розмовляти з ними, кажу «мої хороші», кожен має своє ім'я (внук назвав), кладу їжу — і вони вже не втікають, їх можна погладити. І хоча кролі — полохливі, не такі вже вони перелякані, вміють виживати у природі, заплутувати сліди, оберігатися. І мами-кролиці здебільшого — дуже добрі.

Наступний рік Кролика має бути дуже добрим і лагідним, спокійним, але по ситуації — кролик характерний для Азії. А для нас це не кролячий рік. Бюджет — непростий, бюджет виживання, терпіння, ситуація в економіці непроста. Якщо вдасться, щоб усі об'єдналися і зробили його роком чесної праці, може, й виліземо з тої біди.

Оксана БІЛОЗІР: «Буде ще один дуже цікавий етап»

— У мене є кіт, рожевий британець. Він до нас прибився, певно, десь заблудився. Ми давали оголошення, але ніхто не зголосився, і так отримали такого шикарного кота. Звати його Буба. У нас завжди були коти-британці.

Але ми живемо за християнським календарем, а не східним, китайським чи японським. Для України це буде ще один дуже цікавий рік, етап».

Євгеній ЦАРЬКОВ: «Хочеться, щоб опозиція стала білою й пухнастою»

— У мене колись жив у квартирі кролик. Але для міських жителів, на відміну від сільських, це — просто іграшка. А коли приходить час віддавати його — це найважчий момент. Я брав кролика для сина, а потім його віддали родичам у село, бо кролик є кролик, його призначення — рости й заводити сім'ю. Наша родина не змогла це забезпечити, тому за рік ми його передали на подальше виховання в сільську родину.

Не вірю в усі прогнози — що рік кролика, тигра чи мавпи впливає на нашу країну. Але хочеться, щоб опозиція стала білою й пухнастою, щоб у парламенті наступного року не було тих суперечностей, які є сьогодні й, за великим рахунком, щоб усі взялися за руки й до 2015 року будували свою економіку, попри політичні розбіжності.

Юліана ШЕВЧУК.

КАЗКА

Ялинко, запалай!

Набридло Снігурці з дітлахами ялинку запалювати та хороводи водити. Захотіла дорослого життя спробувати.

Дід Мороз їй: «Опам'ятайся! Раз обпеклася — і годі! По кохання вже ходила —пам'ятаєш, чим скінчилося? Так почуттями запалала, що аж розтанула... Чи забула, як я тебе по краплинках вигрібав пітеткою з брудної калюжі?.. Приспічило — знову на ті самі граблі?!..»

А Снігурка йому: «Так не переживай, дідусю. Ну погарячкувала я — так це коли було! Сто років тому! Я тепер — дівчина доросла, холоднокровна. Капітал — ось моя мета. Бізнес-план уже готовий. Позичиш грошей на якийсь час?»

А що він міг заперечити проти бізнес-плану? Відпустив, звичайно. І грошей дав, як належить. А прощаючись, сказав внучці слово заповітне: «Ялинко, запалай!». Це як пароль — про всяк випадок.

І пішла дівчина-Снігуронька до людей. Насамперед ноутбук собі купила, інтернет налаштувала й у контакті прописалася. І повалили повідомлення, в основному від чоловіків «з намірами». Ці наміри якось не вписувалися в її бізнес-план, а було й дещо цікаве: музикант Льолик. Хлопець він був нівроку: ввічливий, чемний, собою гарний, кучерявенький, білявий, трохи пустотливий. Музикант, щоправда, так собі — нічого особливого. Зате з амбіціями. Гроші дідусеві вмить стали у пригоді: клуби, тусовки, кастинги, записи, покази, ще покази, потім казино... А коли гроші скінчилися, Льолик по інтернету знайшов собі іншу...

Так, з бізнесом не склалося... Тут би їй отямитися і повернутися, у діда рідного допомоги попросити... Але ж — горда. Тільки одна сльозинка й покотилася — з досади. Потім опанувала себе й пішла на роботу влаштовуватися.

У модельному агентстві зустріли тепло. Директриса Купава — добра душа, відразу з нею контракт уклала просто казковий... Зарплата, щоправда, мінімальна, зате дієтхарчування — за рахунок закладу, навчання — безкоштовне, масажі й сауна, та ще солярій ...

Стала Снігурка моделлю. На роботі — як у санаторії: 14 годин по подіуму — це вам не цілодобово з дітлахами навколо ялинки хороводитися. Сауну та солярій, звичайно, десятою дорогою обходить. Зате в навчанні успіхи має: після кожного показу їх з Купавою на різні корпоративи запрошують. От на одній з вечірок — під Новий рік — сподобалася вона Мізгиряну-купцеві, відважному молодцеві. І багатий він — 18 гіпермаркетів, 25 казино. І людина, вочевидь, серйозна — одразу заміж кличе.

Як про те Купава дізналася, полетіло клоччя по завулках: вона, бач, сама на Мізгиряна оком накинула. Але помізкувала, подумала — й вирішила хоч неустойку здерти мільярдів з чотири. І стали вони думати-гадати — за Снігурку торгуватися.

Образилася Снігурка: що вона — товар? І вирішила повернутися до діда. Забилася під ялинку вбрану і щосили закричала: «Ялинко, запала-а-й!!..»

«Що, вннученько, скуштувала дорослого життя?»

«Облишмо дурниці, дідусю! Треба ранок починати. Анумо, дітки, скажімо дружно: «Ялинко, запалай!»

Ірина ДОРОШЕВА.

ПАМ'ЯТНІ ВІТАННЯ

Іван Плющ (Голова Верховної Ради 1991—1994 рр., 2000—2002 рр.):

«Бажаючи читачам газети «Голос України», всім нашим громадянам, їхнім родинам щастя й добра в новому році, поздоровляючи їх з Різдвом Христовим, я б радив їм бути оптимістами. Нам випала доля починати винятково серйозну справу — побудову незалежної демократичної України, по цеглині розкладати її фундамент».

«Голос України», 5 січня 1993 року

Хода Тигра

ДВАНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ

Січень

Країну лихоманило. І не лише від примх погоди і нечищених тротуарів. На часі були вибори Президента. Посісти головне крісло мали бажання 18 кандидатів. На фінішну пряму першого туру, який відбувся 17 січня, вийшли двоє — Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко і лідер Партії регіонів Віктор Янукович. Битва між основними конкурентами була запеклою. Чого вартий тільки штурм поліграфкомбінату «Україна» (саме там друкували виборчі бюлетені). Через події навколо комбінату Міністерство внутрішніх справ звинуватили у бездіяльності. 28 січня на позачерговій сесії Верховна Рада звільнила з займаної посади міністра цього відомства Юрія Луценка. Щоправда, він певний час іще очолював його (з приставкою в. о.).

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Економічна криза й надалі зміцнювала свої позиції. Щоб не жахати українців статистичними даними про економічну та фінансову ситуацію в країні, уряд їх просто не оприлюднював і заборонив це робити іншим установам. Місяць минав, а країна й досі не мала державного бюджету.

Та були й приємні новини. Після восьмимісячного полону на батьківщину повернулися 24 українці з балкера «Аріана». За їх звільнення судновласник заплатив сомалійським піратам понад 2,5 мільйона доларів.

Лютий

Другого лютого відкрилася шоста сесія Верховної Ради України шостого скликання. Парламентарії скасували місцеві вибори, які мали відбутися в травні та ухвалили закон про Регламент Верховної Ради, який у подальшому дав змогу переформатувати більшість.

За тиждень до другого туру президентських виборів, який відбувся 7 лютого **(на знімку)**, на Софійській площі розгорнулося наметове містечко з числа прихильників Блоку Юлії Тимошенко, а на Михайлівській — Партії регіонів. До столиці почали з'їжджатися молодики спортивної статури. Представники БЮТ заявляли, що цих людей «ангажує» Партія регіонів. Проте силових протистоянь не було. За результатами обробки 100 відсотків протоколів дільничних виборчих комісій, переможцем другого туру став лідер ПР Віктор Янукович (48,95% голосів виборців). БЮТ відразу ж заявив про намір оскаржити результати волевиявлення, щоправда експерти не вбачали в цьому перспектив.

25 лютого четвертий Президент України склав присягу на вірність українському народові.

Березень

Другого березня було оголошено про припинення діяльності коаліції у складі фракцій БЮТ, «НУ—НС» і Блоку Литвина, 3 березня 243 народні депутати відправили у відставку уряд Юлії Тимошенко, а вже 11 березня на підставі угоди, підписаної представниками фракцій Партії регіонів, КПУ, Блоку Литвина та рядом народних депутатів, було сформовано нову коаліцію «Стабільність і реформи» у складі 235 парламентаріїв (до кінця місяця до неї вже входили 238 народних депутатів). Цього само дня нова коаліція проголосувала за обрання Миколи Азарова на посаду прем'єра та сформувала уряд.

21 березня у столичному «Українському домі» відбувся довгоочікуваний «вихід на люди» поетеси Ліни Костенко. Під час презентації нового видання роману «Берестечко» вона повідомила, що готує до друку прозово-публіцистичний роман «Записки українського самашедшого».

Квітень

Пристрасті у законодавчому органі не вщухали. Точилися вони навколо головного кошторису країни, якого й досі не було. А тут ще й опозиція блокувати парламент почала, вимагаючи перерозподілу комітетів. Однак, на думку Голови Верховної Ради Володимира Литвина, «за блокуванням трибуни крився зрив бюджетного процесу». У цьому контексті вкрай чутливим було питання легітимності нової парламентської більшості. Урешті, Конституційний Суд узаконив її. Згодом це дало змогу парламенту ухвалити державний бюджет. А також ратифікувати «харківські угоди», підписані президентами України та Росії. Усе це відбувалося 27 квітня в умовах, наближених до бойових, — з димовими шашками, метанням яєць, бійками.

Травень

Розпочався місяць обговоренням старої теми — підписаних 29 квітня харківських угод. Ще довго ЗМІ аналізували, які виграші і програші несуть нові домовленості. Це мусувалося на телебаченні і радіо, усі можливі варіанти прогнозу подій вибудовували друковані та електронні ЗМІ. Шлейфом тягнулася низка акцій протесту. Хоча вони, зрештою, не мали жодного впливу на владу, яка вже на той час остаточно визначилася: хоч Україна від євроінтеграції й не відцуралася, з Росією нам більше по дорозі. Паралельно із цими подіями прокотилася хвиля різноманітних заходів проти згортання демократії і свободи слова в країні. На тлі завершення навчального року особливо гостро постає питання про програми наступного шкільного сезону. Зокрема, про зміни підходів у вивченні історії. Це обговорюється на різних рівнях. У травні Пер-

Як Іван Плющ однією фразою Івана Зайця популярним на всю країну зробив

— Кажуть, парламентарії забобонні люди і часто звертаються по поради до астрологів? Особисто ви вірите в такі речі? Чи перевіряли колись на власному досвіді достовірність астрологічних прогнозів?

— Думаю, кожна людина тією чи іншою мірою забобонна. А вже наші депутати — забобонні понад міру. Багато хто з них ходить поза межею моралі, закону, традицій, і тому вони хочуть у якийсь спосіб задобрити Бога. Але глибоко віруючими людьми, як вони кажуть, стати не можна. Тому їх бажання уникнути кари Божої виливається у забобонність. Зрозуміло, що вони звертаються і до астрологів. Тим більше, що гроші є.

Особисто я на власному досвіді достовірність прогнозів не перевіряв. Хоча розумію: у світі цьому є щось, що тримає людину в якомусь певному руслі. Якщо говорити про весь життєвий шлях, то це — доля, якщо про короткі відтинки часу — якісь інші сили. Я не випадаю з числа тих, хто трохи забобонний.

— Чи вважаєте своє прізвище своєрідним талісманом наступного року?

— А чому?

— За китайським календарем це рік Зайця, Кроля й Кота. Кажуть, щастиме всім, хто якось пов'язаний із цими тваринами.

— Ця культура нам не притаманна. Подібні речі штучно привнесені в Україну в гонитві за такою собі певною екзотикою. Я цієї екзотики не шукаю. Хоча прізвище теж визначає, будемо казати, навіть означає людину. Тож якісь зв'язки можуть бути.

— Ваше прізвище, взагалі, впливало на ваше життя? Можливо, десь ускладнювало чи полегшувало його?

— Маю характерне для українців прізвище. Серед нашого люду не поширене кепкування над такими тотемними речами. Але цікаве прізвище завжди допомагає в житті. Якщо пам'ятаєте, колись у Верховній Раді Іван Степанович Плющ, сказавши одну фразу: «Заєць, не стрибайте по залу», за день зробив мене відомим по всій Україні. Навіть у дитячих садочках діти підхопили цей вислів і повторювали.

— Ви не ображаєтеся на такі речі?

— Чому ж мені ображатися? Тим більше ще й на Івана Степановича.

— Маєте якісь яскраві дитячі новорічні спогади?

— Перед очима стоїть ялинка в школі. В той час на новорічні свята розігрували якісь сценки, і завжди ми співали одну й ту саму пісеньку.

Ця пісня з року в рік супроводжувала новорічне дійство, й так і залишилася в пам'яті до сьогоднішнього дня. Пригадую, нам також доводилося робити аплікації чи інші речі майструвати. З цим було сутужно тоді.

— Ви власноруч робили ялинкові прикраси?

НОВОРІЧНА ПІСЕНЬКА ВІД ДЕПУТАТА ІВАНА ЗАЙЦЯ

У лісі, лісі темному, де ходить хитрий лис,
Росла собі ялиночка, і зайчик з нею ріс.
***Приспів:* Ялинка, ялинка, ти в лісі росла,**
Ти щастя і радість усім принесла.
Ішов тим лісом дід Мороз, червоний в нього ніс,
Він зайчика-стрибайчика у торбі нам приніс.
Ой сірий-сірий заїнько, іди, іди до нас,
Дивись — твоя ялинонька горить на весь палац.

— Доводилося працювати і над створенням якогось образу. Навіть того самого Зайчика. Це були важкі повоєнні часи, 1950-ті роки. Але якщо говорити про трохи пізніші враження, то Новий рік затемнювався Різдвяними святами, колядками. Там було більше імпровізації, природного було більше. Такого, що виводило дитину з того палацу, про який співається в пісеньці, в такий широкий світ. У старшому віці був вертеп, Маланка, пустощі на Андрія. Ці свята об'ємніші, ніж дійства, що відбувалися на Новий рік.

— Яким бачите новий парламентський рік?

— Дуже важко зараз прогнозувати, яким він буде. Бо живемо в часи, коли все концентрується на особистому, приватному бізнесовому інтересові. Безкінечна боротьба олігархів між собою до такої стадії збідніє політику, що місця у ній для професійних політиків немає. Зараз, мабуть, усі помисли — на парламентські вибори. Думаю, всередині самої правлячої влади йде велика боротьба. Одні схиляють Президента, щоб забезпечив вибори на квітень, інші — щоб вибори були у 2012 році. А все вирішуватиметься ситуативно — з якої позиції на те зиск Президент, так і буде.

Назагал політичний 2011-й рік нічим не відрізнятиметься від цього. Адже теперішня влада не має стратегічного бачення програми розвитку країни, її модернізації. Робитимуться хаотичні напівреформи, найбільше коштів і енергії витрачатимуть на посилення своєї влади, на її узурпацію.

Водночас зараз опозиція неоднорідна й часто за своїм образом і подобою схожа на правлячу владу. Думаю 2011-й рік має народити справжню опозицію. Це буде ключове питання, і воно матиме вирішальне значення.

— Чи маєте якісь особисті плани на цей рік?

— Хочу якимось чином узагальнити свій політичний досвід, здобутий за ці 25 років. Треба написати книгу. Про це думатиму наступного року.

— Дякую за розмову. З наступаючими святами!

шим заступником Голови Верховної Ради знову став Адам Мартинюк, а також з'явився проект судової реформи.

Нерайдужні політичні реалії символічно збіглися цього місяця із стихією. Через рясні дощі чимало регіонів були підтоплені.

Червень

Коли 3 червня у Верховній Раді приймали за основу закон про засади нашої внутрішньої і зовнішньої політики, у якому ми, зокрема, відмовляємося від своїх намірів вступу до НАТО, у парламентський купол влучила блискавка. Багато хто з опозиціонерів трактував це як знак «зверху».

Цього місяця основні пристрасті вирували довкола питання свободи слова. І не дивно, адже на початку літа окружний адмінсуд Києва задовольнив вимоги групи телеканалів Інтер і у «5 каналу» та каналу ТВі відібрали частину частот на мовлення. Водночас охорона Президента побила журналіста каналу СТБ Сергія Андрушка.

Саме в червні зароджувалися бюджетний і податковий кодекси, які аж до самого Нового року збурюватимуть українське суспільство.

І трошки сумних тонів — у травні не стало депутата Київради, добре відомого всім, хто стояв на Майдані 2004-го, Олександра Зінченка. Пішов також із життя режисер Юрій Іллєнко.

Тим часом до скандально відомого Київського міського голови «приставили» Олександра Попова, який дуже швидко фактично став виконувачем обов'язки стольного голови. Цього ж місяця визначилися з тим, що місцеві вибори проводитимуть в останній день жовтня. Звільнено голову тернопільської облдержадміністрації Ярослава Сухого, який повернувся до роботи в парламенті.

Липень

Почався місяць із блокування трибуни опозицією. «Свободу Макаренку!», вимагали розвішані у сесійній залі гасла. Однак, як можемо побачити, ефективності від таких дій малувато — колишній митник і досі під арештом.

Реформу в освітянській галузі, яка передбачала перехід на 12-річну форму навчання, скасували легко — навіть не за один день, а за одне голосування. Освятили у парламенті цього місяця судову реформу, нові бюджетні правила, А от відставка міністра палива і енергетики Юрія Бойка провалилася, а питання про звільнення голови СБУ Валерія Хорошковського навіть не змогли внести в порядок денний. Однак фортуна відвернулася від міністра надзвичайних ситуацій Нестора Шуфрича — за його відставку проголосували 256 депутатів. Завершальним акордом роботи шостої сесії шостого скликання парламенту стало ухвалення закону про місцеві вибори, в якому зазначається, що вони мають проходити за мажоритарно-пропорційною системою без участі блоків політичних партій.

У липні українці знемагали від спеки. Стовпчики термометра кожного дня били власний рекорд. А от політики, здавалося, залягли у тінь. Трішки розворушило прибуття в Україну наприкінці місяця Патріарха Московського і всієї Русі Кирила. Та ще Кабмін скасував рішення попереднього уряду, яким ціни на природний газ для населення цього року мали зберегтися на рівні 2009-го. Однак це навдивовижу мало розтривожило співвітчизників. Зате новий 15-мільярдовий кредит, наданий МВФ, і його наслідки обговорюють і досі.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Серпень

На початку місяця столиця прокинулася в диму. Через сильну спеку в більшості міст України був найвищий рівень пожежної небезпеки. Спекотне літо стало провідною темою на засіданнях уряду і РНБО. На початку місяця глава держави затвердив національні проекти, які б дали змогу здійснити прорив у економіці, й, звісно, залучити інвестиції. У вітальному слові з нагоди Дня Незалежності Президент запропонував нову формулу влади: посилити повноваження глави держави та відповідальність виконавчої влади. Ініціативи Віктора Януковича стосовно змін до Конституції одразу розкритикувала опозиція. На позачерговій сесії депутати дозволили місцевим партіям, зареєстрованим менш як за 365 днів до виборів, брати в них участь. А поки країна жнивувала, ціни на зерно почали зростати як на дріжджах.

Вересень

Відкрився новий політичний сезон із новими протистояннями. Однак проблеми, які доведеться розв'язувати політикам, були старими: вибори, газ, ціни й бюджет.

Продовжилося «полювання на відьом». Колишнього міністра економіки з уряду Тимошенко Богдана Данилишина оголошено в міжнародний розшук. Нависла загроза відставки і для віце-прем'єра Сергія Тігіпка, якого звинувачували навіть представники більшості в кепсько підготовленому проекті Податкового кодексу. Ще однією подією місяця, яка оживила і столичних, і регіональних політиків, був офіційний старт місцевих виборів. Це стало своєрідним сигналом для підвищення цін, за якими не встигали у своїх звітах навіть урядовці.

Жовтень

У перший день місяця Конституційний Суд визнав неконституційним Закон «Про внесення змін до Конституції» від 8 грудня 2004 року. Тобто скасував конституційну реформу і повернув країну до Основного Закону в редакції 1996 року. Відтак парламентсько-президентська республіка фактично переставала існувати, натомість значна частина влади зосереджувалася в руках Президента. Вже 4 жовтня у парламенті було підписано угоду про створення більшості «Стабільність і реформи». Під документом поставили підписи лідери фракцій ПР, Блоку Литвина та КПУ.

Тим часом на місцях тривала виборча кампанія. Країна готувалася складати іспит на демократію.

Листопад

Упродовж перших днів місяця країна підбивала підсумки місцевих виборів, проте вже 5 листопада декілька тисяч підприємців, протестуючи проти ухвалення Податкового кодексу, взяли в облогу Верховну Раду та оголосили «День гніву». Слідом за підприємцями на вулиці вийшли студенти, котрі вимагали скасувати постанову Міносвіти про запровадження у вузах «платних послуг». Однак, безперечно, найбільше протестували проти Податкового кодексу **(на знімку)**. 22 листопада, якраз у День Свободи, встановили наметове містечко на Майдані Незалежності. І підприємці змусили владу почути і побачити себе — Президент з прем'єром зустрілися з протестувальниками, Податковий кодекс повернули до парламенту.

Грудень

2 грудня Верховна Рада ухвалила нову редакцію Податкового кодексу. Однак цей крок влади назустріч протестувальникам було затьмарено наступного дня, коли міліція о 5-й ранку вдалася до силового демонтажу наметового містечка на Майдані Незалежності, а проти ряду учасників акції протесту було порушено кримінальні справи.

10 грудня Президент, ухваливши указ про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади, дав старт черговій спробі проведення адмінреформи. Деякі міністри втратили свої портфелі, а загалом внаслідок цієї «оптимізації» вся повнота виконавчої влади де-юре перейшла до рук глави держави.

Останній місяць року позначився ще одним силовим протистоянням, цього разу в сесійній залі парламенту, після якого п'ять народних депутатів потрапили до шпиталю.

Майбутнє пильно дивиться на нас

АНАЛІЗ. ПРОГНОЗ

Астрологи пророкують, що 2011 рік буде спокійним, затишним, сімейним. Мовляв, така вже натура у металевого Кролика, під знаком якого ми житимемо в наступному році. Не обіцяють астрологи і значних потрясінь в економіці й на політичній арені.

Однак те, що відбувалося в році, що минає, для таких висновків підстав не дає. Навпаки — є ознаки того, що наступний рік буде доволі складним. Як для влади, так і опозиції. І не тільки тому, що попередній рік Кролика — 1999-й —був доволі насиченим у політичному плані: в Україні у той час проходили треті президентські вибори.

2011 рік — рік реформ. Це пообіцяв Президент України Віктор Янукович. А для китайців завжди найбільшим прокляттям був вислів: щоб ти жив в епоху перемін. Реформи, які треба було починати ще десять років тому, будуть доволі болючими і зачіпатимуть інтереси сотень тисяч, якщо не мільйонів українців. Дехто з них уже відчув на собі наслідки лише перших кроків у напрямі модернізації країни.

Зокрема, Податковий кодекс, на прийнятті якого наполягала влада, викликав бурю протестів у середовищі дрібних і середніх підприємців. І спричинив новий Майдан. Слава Богу, що влада прислухалася до думки протестувальників, і руйнівна енергія акцій протесту не переросла у силове протистояння.

Потім настала черга чиновників. Нині йде оптимізація структури влади, в ході якої кожен п'ятий держслужбовець змушений шукати собі роботу. Це зачепило поки що інтереси столичних чиновників, а на черзі — скорочення армії посадовців у регіонах.

Затим розпочнеться, найімовірніше, найскладніша з реформ — модернізація пенсійної системи, яку планують запустити з 1 лютого наступного року. Поки що чутки про її механізм реалізації доволі суперечливі, а тому говорити, якою вона буде і до яких наслідків призведе, — зарано. Але те, що реформа пенсійної системи може стати детонатором і підґрунтям для акцій соціальних протестів, ні в кого з аналітиків не викликає сумнівів.

Ймовірно, тому влада взялася за гальмування активності опозиціонерів. Як відомо, Генеральна прокуратура порушила кримінальну справу проти колишнього Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко. На допити ходить і її соратник, заступник голови партії «Батьківщина» Олександр Турчинов. За гратами зустріне рік Кролика колишній міністр внутрішніх справ Юрій Луценко. У слідчому ізоляторі перебуває і голова Української соціал-демократичної партії, колишній заступник міністра юстиції Євген Корнійчук, якого колеги із деяких засобів масової інформації називають зятем Голови Верховного Суду Василя Онопенка. А тому затримання голови УСДП дехто з аналітиків вважає формою тиску саме на Василя Онопенка. Проте, з якою метою, — єдиної думки немає.

Водночас Європа, зокрема Франція, вже висловила своє занепокоєння арештами в середовищі опозиціонерів. Поки що європейці лише спостерігають за розвиком подій в Україні. Але не можна виключати, якщо правоохоронні органи не зможуть довести провини колишніх високопосадовців у судах, не тільки пролунає голос на захист нинішніх опозиціонерів, а й будуть застосовані конкретні заходи, як це Захід зробив стосовно Білорусі.

Іще одна резонансна справа, безумовно, опиниться в центрі уваги громадськості — судовий процес над колишнім генералом міліції Олексієм Пукачем, якого звинувачують у вбивстві журналіста Георгія Гонгадзе. Що пролунає у судовому залі — невідомо. Однак суд над Пукачем також може стати детонатором збурення суспільних настроїв.

Не все гладко і в команді нинішнього глави держави. Дехто з політиків, наближених колись до Віктора Януковича, стверджує, що в середовищі Партії регіонів уже відбувся розкол. І бійку в парламенті в середині листопада пов'язують саме з внутріпартійною боротьбою двох крил впливу, що існують в оточенні Президента.

Саме тому в політичних колах заговорили і про те, що одне з владних угруповань прагне провести в березні 2011 року і чергові парламентські вибори. Мовляв, механізм здобуття влади у Верховній Раді відпрацьований на місцевих виборах, що відбулися наприкінці жовтня. Відтак, оскільки реформи зачіпають інтереси мільйонів українців, парламент треба оновити вже зараз. Бо у 2012 році поліпшення життя, ймовірно, може не статися, тож парламентські перегони, заплановані на рік проведення в Україні Чемпіонату Європи з футболу, може виграти опозиція. Недаремно Голова Верховної Ради Володимир Литвин заявив, що критичною точкою для визначення дати виборів народних обранців стане 1 лютого року, що наступає.

Усе це свідчить, що, всупереч прогнозам астрологів, рік Кролика обіцяє бути доволі насиченим різноманітними подіями, у тому числі й на політичній арені країни. Тим більше рік, що минає, пунктирно означив лінії розломів, які можуть доволі серйозно впливати на суспільне життя країни.

Але вірити в краще завжди хочеться, а тому сподіваємося на краще. На те, що можновладцям, як і політикам, вдасться знайти загальне порозуміння, особливо у ході реалізації реформ. Без нього, без суспільної злагоди подолати наслідки світової фінансової кризи, провести болючі, але вкрай необхідні реформи буде доволі складно. І рік Кролика тоді виправдає прогнози астрологів і принесе нові плани та нові надії українській спільноті.

Володимир КОРОЛЮК.

ПРИВІТАННЯ

Щиро вітаю усіх з Новорічними та Різдвяними святами!

У першу чергу хочу побажати, щоб ці веселі свята принесли у Ваш дім радість, затишок та добробут, а рік, що наступає, став для нашої рідної країни роком єдності, злагоди та процвітання.

Що приніс рік, який відходить в історію, і що чекає нас за порогом року нового, — відповідь на це одвічне питання завжди цікавила кожного з нас. Цей рік був насичений подіями, напруженою працею, звершеннями та поразками. Він подарував нам радість зустрічей і відкриттів, перемог і досягнень, новий професійний і життєвий досвід. Кожен з нас прожив його по-різному — радість і журба червоними і чорними нитками переплелися на полотні нашого шляху. Не обійшлося, звичайно, без помилок, розчарувань і втрат, однак, я вірю, що сьогодні українська демократія втратила, щоб завтра стати міцнішою.

Прихід нового року дарує нам можливість особливим поглядом по на звершену працю, обдумати майбутні плани, осмислити прагнення та пріоритети в житті. І я впевнений, що в наступному році, році 20-річчя Незалежності, ми зможемо відродити повагу до України, повагу до самих себе.

Новорічні та Різдвяні свята — час, коли ми можемо побути з близькими та рідними, відвідати батьків, друзів, приділити увагу дітям. Я переконаний, що наступний рік неодмінно буде кращим, та зичу всім, щоб ми жили в країні, основою життя в якій були би стабільність і впевненість у завтрашньому дні.

Бажаю Вам зустріти 2011 рік у піднесеному настрої, зі світлими помислами та добрими намірами. Бажаю кожній українській родині Божого благословення і здоров'я. Любові й радості! Нехай тепло родинного вогнища зігріває наші душі й серця, нехай у кожну домівку прийдуть святковий настрій, достаток, мир і згода, віра в завтрашній день, у свою щасливу зірку.

Микола ТОМЕНКО.

Дорогі співвітчизники!

Тепло і сердечно вітаю вас зі світлими і радісними святами, які об'єднують у собі і наше дитинство, і наше сьогодення, і світлі мрії про майбутнє, —з Новим роком та Різдвом Христовим!

Ми входимо у новий відлік часу, оцінюючи й аналізуючи пройдене, підбиваючи підсумки року, що минає. В минулому році хотілося б залишити негаразди, проблеми, гіркоту невдач, нездійснених мрій та сподівань. Нехай в наступному році вас супроводжуватиме успіх в усіх започаткованих справах.

Щиро зичу вам щастя, добра і незгасного оптимізму. Нехай Новий — 2011 рік увійде до ваших осель добрим і радісним. Хочу побажати вам, аби новий рік приніс мир, спокій, справедливість та здоров'я і впевненість у завтрашньому дні. Успіхів, нових звершень та здійснення найзаповітніших мрій у новому — 2011 році!

Сергій МІЩЕНКО,
народний депутат України, голова Комітету Верховної Ради України з питань правової політики.

Любі друзі!

Прийміть сердечні вітання з наступаючим Новим роком та світлим святом Різдва Христового. Дозвольте побажати вам та вашим близьким міцного здоров'я, родинного щастя, достатку, благополуччя,

Нехай Новий рік виправдає ваші надії, прагнення, принесе із собою щасливий радісний настрій.

Щасливого Нового року і веселого Різдва!

З повагою

Віктор ХМІЛЬОВСЬКИЙ, Президент Спілки орендарів і підприємців України

ФРАНЦУЗЬКА КАЗКА

Як Саркозі Діда Мороза підманув

Якось, за кілька місяців до Нового року, Дід Мороз, перебираючи пошту, ненароком увімкнув телевізор, а там передають, що Париж, Ніццу, Марсель заполонили французькі робітники, діти не ходять до школи, транспорт стоїть, аеропорти закриті — усі на барикадах.

«Еге, було вже щось схоже десь року 1789-го...», — розхвилювався старий. А репортерка тим часом пояснює: французи так протестують проти рішення президента Ніколя Саркозі збільшити пенсійний вік для жінок. «Ясно, хочуть світ побачити, а не в запилених конторах сидіти, — зрозумів Дід Мороз бажання француженок і раптом його осінило: — А мені ж теж на пенсію час! Я не менше тисячі років цю сезонну роботу виконую, а не те що пенсії, навіть подяки за це не маю. Ось піду на відпочинок, поїду в подорож спочатку Європою, потім — на Великий Каньйон, потім...» Дід Мороз замислився, махнув рукою — і всі на світі забули про нього, і про Санта Клауса, і про святого Миколая. Одне слово, про всіх, хто подарунки приносить на Різдво та Новий рік.

І почалося. Спочатку збанкрутили дитячі театри — за що жити акторові, якщо «ялинок» більше немає. Точніше, ялинки є, але під кущі й іншу зелень у нас тільки спецназ маскується. Дітям щось чарівне подавай. А що? Потім великі збитки почали підраховувати супермаркети та сувенірні магазини. Якщо подарунків нема кому розносити, то й купувати їх немає сенсу.

Новорічний настрій зник, ніби його й не було, а 1 січня перестало відрізнятися від 1 жовтня чи 1 червня. Дехто пам'ятав, що колись першого січня щось святкували, але всі геть забули, що саме. Питання було серйозне. Тому зібралася Генасамблея ООН. Довго думали і вирішили 1 січня відзначати Міжнародний день спротиву надмірному споживанню. Що таке оце «надмірне споживання», ніхто не розумів, тому й про оонівське свято всі теж забули. Тільки редактори, в яких були календарі з пам'ятними датами, про нього згадували, коли тем для роботи журналістам не вистачало. «Сходіть-но на базар і знайдіть когось, хто купує шампанське, горілку, червону ікру, «Київський торт», цукерки, мандарини, лососину, майонез, «Тархун», і запитайте, навіщо він усе це робить?», — наказав редактор одної з газет 31 грудня начальнику відділу репортерів. І додав: «Та не забудьте фотокора!». Репортер гірко зітхнув і пішов шукати.

Скоро казка пишеться, але не скоро репортер знайшов туриста на Лук'янівському базарі в Києві, який якраз усе те, про що казав редактор, скуповував. Почали фотографувати дивака й розпитувати, навіщо йому така сила-силенна продуктів. Турист той виявився Дідом Морозом. Йому стало шкода репортера — пальці сині від морозу, ледь диктофон тримає, капелюха й рукавичок зовсім немає — ось він і каже бідоласі: «Невже не знаєш, хто я?». Репортер знизав плечима. І тут страшенно захотілося Діду Морозу свою колишню славу повернути. Він махнув рукою, і всі знову згадали про Новий рік, Різдво і святкову метушню. А пенсію Дід Мороз вирішив відкласти. Благо, його пенсійний вік вираховує не президент Франції.

Тетяна ПАСОВА.

ПАМ'ЯТНІ ВІТАННЯ

Олександр Мороз (Голова Верховної Ради 1994—1997 рр., 2006—2007 рр.):

«Пам'ятаймо: ніщо добре не дається легко. Спільно будемо віддавати всі сили, розум і серце, щоб зробити в Україні життя народу таким, про яке мріяли люди і якого вони достойні. Успіхів, щастя і здоров'я, любові й радості вам і вашим родинам».

«Голос України», 30 грудня 2006 року.

Підігріті вулканом, стомлені футболом

ДВАНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ

2010-й за китайським календарем пройшов під знаком білого тигра. Від року під заступництвом такого сильного й харизматичного звіра чекали яскравих, вражаючих подій. І цей хижак не зрадив наших сподівань. Підбиваючи підсумок, ми вирішили згадати все найважливіше, що відбулося на планеті за минулі дванадцять місяців.

Січень

Додому повернулися 24 наших моряків з балкера «Аріана». З травня 2009 року вони були заручниками сомалійських піратів. Звільнити моряків удалося тільки після того, як загарбникам виплатили викуп. Цей випадок не перший і не останній, коли судна з нашими екіпажами захоплювали поблизу Аденської затоки. Ні військова операція Євросоюзу поблизу Сомалі, ні патрулювання цивільних суден не дали відчутних результатів. Піратам, яким крім як розбоєм заробити нема чим, гроші важливіші за життя.

Жага наживи спричинила інший гучний світовий скандал — Парламентська асамблея Ради Європи звинуватила Всесвітню організацію охорони здоров'я у змові з фармацевтами. ПАРЄ стверджувала, що ВООЗ навмисно перебільшила загрозу грипу А, що бушував тоді, аби змусити багаті країни купити «таміфлю» — єдину «протиотруту» від цього штаму грипу. Чи перебільшувала ВООЗ небезпеку грипу А, дотепер невідомо. Але в Україні від ускладнень, спричинених цим захворюванням, у минулому сезоні померло понад тисячу осіб.

Наші сусіди білоруси та росіяни Новий рік зустріли новим конфліктом — нафтовим. Дві країни більш як місяць з'ясовували відносини щодо мита на нафту. А перед цим пережили цілу низку «воєн» — газову, молочну, м'ясну і навіть сільгоспмашинну. Так почалася «атака» Кремля на впертого й непоступливого Олександра Лукашенка.

Фотоетюд Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Під час епідемії грипу.

Лютий

У Ванкувері стартувала Зимова Олімпіада. Кращими за підсумками виявилися спортсмени з Канади (14 золотих медалей), Німеччини (10) і США (9). Українська збірна не завоювала жодної медалі. Чи проведуть наші спортивні чиновники роботу над помилками, покажуть Сочі-2014.

Наступне, уже не спортивне, а фінансове випробування, з яким зштовхнулися в лютому, — криза в Греції. Ця країна після світової фінансової кризи опинилася на межі дефолту. Євросоюз і МВФ погодилися надати їй допомогу, але поставили умову — провести реформи і почати економити. Офіційні Афіни погодилися, а от греки (за рахунок яких збиралися економити) — ні. У результаті цілий рік Греція страйкувала. Мало не щомісяця влаштовувала загальнонаціональний протест. Приклад греків став поштовхом для іспанців, французів, італійців, ірландців, британців, бельгійців, які протягом року саме так реагували на непопулярні реформи урядів своїх країн. Градусу напруженій міжнародній обстановці додало проголошення Ірану ядерною державою.

А от для української зовнішньої політики лютий виявився гарним місяцем — Європейський парламент нарешті прийняв резолюцію, в якій уперше містився пункт про право нашої країни подати заявку на членство в ЄС.

Березень

Новообраний Президент Віктор Янукович здійснив перші закордонні візити. Спочатку — у Брюссель, потім — до Москви. В Брюсселі глава держави запевнив, що мета зовнішньої політики України — євроінтеграція — не змінилася. У Москві говорив про необхідність «перезавантажити» відносини між двома країнами. Те, що російська та європейська столиці залишаються головними партнерами Києва, зрозуміло. Але хто з них на першому, а хто на другому місці — питання риторичне.

Тим часом у світі темою номер один став черговий виток конфлікту між Ізраїлем і Палестиною. Цього разу через відновлення будівництва ізраїльських поселень на річці Йордан. Незважаючи на тиск світового співтовариства, будівництво й паралельно палестинські протести тривають і нині.

Найстрашнішими подіями місяця стали теракти в московському метро на страсному тижні, в яких загинуло 40 людей. Винуватцями вибухів назвали шахідок, які, нібито, в такий спосіб помстилися за своїх чоловіків.

ПРОГНОЗИ

Угода — візи — труба: три невідомих

Зовнішня політика України дедалі більше нагадує гонитву за двома зайцями — брюссельським і московським. Київ щосили намагається із заявами про зближення з Європою заново побрататися з Росією. Але насправді з мисливця ми самі перетворюємося на зайця, до якого брюссельському ловцеві байдуже, а російський вважає, що ця здобич уже бігає у його вольєрі. Тому й створює для неї ілюзію свободи.

У брюссельському напрямку наступного року головними стануть переговори про підписання Угоди про асоціацію та виконання Дорожньої карти для скасування візового режиму з Європою. Якщо ці два завдання буде виконано, чинна влада матиме реальні докази того, що її рух до Європи — це не так заяви, як справи. Однак обидва документи мають чимало підводних каменів. Ми пам'ятаємо, як кілька років тому вступали до СОТ «будь-якою ціною». Результат цього, зокрема, у сільському господарстві, споживачі ще відчують, коли, приміром, набере чинності заборона на продаж на базарах м'яса домашніх свиней, корів та птиці, а також молокопродукції, виробленої у приватних господарствах.

Тому переговори, які триватимуть щонайменше наступні півроку, матимуть для української економіки надзвичайно важливе значення, бо Угода про асоціацію — це два документи: перший — про політичну асоціацію з ЄС, другий — про створення зони вільної торгівлі. Якщо перший документ, як не раз запевняли українські та брюссельські дипломати, уже практично повністю узгоджено, то другий ще потребує багатьох раундів переговорів. Підписуючи угоду про зону вільної торгівлі з ЄС, ми відкриємо свій ринок для європейських виробників, а Європа — свій для українських. Тут постає чимало риторичних запитань: чиї товари виявляться більш конкурентоспроможними — українські чи європейські; чи зможуть наші виробники завоювати європейський ринок; чи зможуть вітчизняні виробники «втримати» свій ринок?

Водночас, починати наступ на європейські ринки, інтегруватися з ними Україні вкрай необхідно. По-перше, це змусить наших виробників вдосконалюватися, покращувати якість продукції. По-друге, європейський ринок стабільніший, ніж, скажімо, російський, з якого нас можуть «попросити» будь-якої миті: чи то Кремлю не сподобаються результати наших виборів, чи вирішить підтримати своїх виробників. Досвід молочної, м'ясної, сирної, газової воєн уже маємо. Тож час робити висновки і шукати нових ринків збуту. А європейський — найбільший у світі.

Українські урядовці обіцяють завершити переговори щодо Угоди про асоціацію до червня. Однак ще минулого року деякі з них запевняли, що цей документ підпишуть у листопаді 2010-го. Для України важливо не стільки швидко завершити переговори, скільки якнайкраще захистити своїх виробників. Скажімо, під час останнього раунду європейці зажадали не використовувати географічні назви у найменуваннях товарів. Тобто з наших полиць мають зникнути українські шампанське і коньяк. Бо ці продукти мають право виробляти лише французи. Це тільки один приклад. Так само вчинять і з усіма іншими звичними для наших споживачів товарами, які свого часу були «запозичені» за кордоном. Таких питань на порядку денному переговорів — сотні. І претензії висувають не лише європейці нам, а й ми європейцям.

Бруки повинні як труба стояти. Не так поставите — фізіономії вже немає

Квітень

Підбиваючи підсумок минулого року, можна сказати, що квітень став найважчим місяцем. Досить згадати, що саме тоді відбулася чергова революція в Киргизстані, Смоленська катастрофа, тривало виверження вулкана в Ісландії, сталася аварія на нафтовищі «Брітіш Петролеум» у Мексиканській затоці. Всі ці події мають продовження й нині. Стабільності в Киргизстані немає. Причини Смоленської трагедії (у якій загинули президент Польщі Лех Качинський і делегація з 95 представників польської еліти) дотепер невідомі. Вулкан в Ісландії з неймовірною назвою Ейяфьяллайєкюль мало не на місяць перекрив авіасполучення у Європі, аварію в Мексиканській затоці доведеться ліквідовувати не роками, а десятиліттями.

Непростим цей місяць був і для нашої країни. 21 квітня президенти України й Росії в Харкові підписали угоди про продовження перебування Чорноморського флоту в Севастополі на 25 років, тобто до 2042 року, і зниження ціни на російський газ для України на 30 відсотків **(на знімку)**. Щоправда, для українських споживачів газ дешевшим не став. Навпаки, з серпня його вартість, а також опалення, гарячої води та комунальних послуг продовжували зростати. А в новому році злетять ще в середньому на 30 відсотків.

Фото Андрія МОСІЄНКА (прес-служба Президента України).

Травень

1 травня в Шанхаї відкрилася всесвітня виставка Експо-2010. Вона стала рекордною і за площею павільйонів, і за кількістю відвідувачів. До 31 жовтня на виставці побували понад 73 мільйони людей.

Своєрідний рекорд установили й консерватори у Великобританії. Після тринадцятилітнього перебування в опозиції вони, нарешті, змогли сформувати більшість у парламенті й прийти до влади.

Червень

Футбольні фанати з усього світу зібралися перед екранами телевізорів, а хто багатший — навіть полетіли до ПАР. Там стартував Чемпіонат світу з футболу. Після довгих, часом драматичних, баталій переможцем стала збірна Іспанії.

У політичному житті червня варто виділити історію з «Флотилією свободи», арешт російських шпигунів у США та вибори президента в Польщі. Вбивство ізраїльським підрозділом спецпризначення 19 осіб із «Флотилії свободи», які перевозили гуманітарну допомогу жителям Гази, ще більше ускладнило конфлікт між Ізраїлем і Палестиною. А шпигунський скандал зіпсував поліпшення відносин, що намітилося між Вашингтоном і Москвою. Польща одержала нового президента. Ним став Броніслав Коморовський з партії «Громадянська платформа». У такий спосіб партія «Право і Справедливість», очолювана братом загиблого президента Леха Качинського Ярославом Качинським, остаточно перейшла в опозицію.

Липень

Розпал літа і курортного сезону позначився й на політичній активності у світі. Топ-темами стали події попередніх місяців. У липні вперше на світовому рівні заговорили про сайт «Вікілікс» та його засновника Джуліана Ассанжа. Цей веб-ресурс розмістив більш як 90 тисяч службових документів, що стосуються всіх аспектів проведення операції НАТО в Афганістані з січня 2004 року по грудень 2009-го.

Серпень

Польща, не встигши перевести дух після травневого паводка, знову почала боротьбу з водною стихією. Сильні зливи 7 серпня призвели до різкого підняття рівня води в річках. У Нижній Сілезії за добу випало більше двомісячної норми опадів. Загинуло троє людей. Події в Польщі стали приводом ще раз замислитися про те, які наслідки можуть спричинити зміни клімату.

Тим часом увесь світ стежив за процесом визволення 33 чилійських шахтарів, які 5 серпня виявилися заблокованими під землею. До 13 жовтня гірники були відрізані від світу сотнями метрів землі. На щастя, ця історія завершилася порятунком усіх потерпілих.

Вересень

Президент України вперше за останні вісім років відвідав Китай. Під час візиту було підписано 13 документів, більша частина яких стосується економічного співробітництва. Експерти порахували, що ці угоди передбачають приплив в Україну 4 мільярдів доларів китайських інвестицій. Можна було б приписати нашим дипломатам великий успіх, якби не одне «але». 2010 року Китай почав активну експансію у Європу, скуповуючи «проблемні» підприємства в країнах, охоплених кризою: Греції, Іспанії, Португалії. Отож українські договори — це частина політики Пекіна, спрямованої на завоювання постраждалої від кризи Європи.

Жовтень

Найвражаючішою подією жовтня став спалах холери на Гаїті. Після руйнівного землетрусу в 2009 році більшість мешканців острова залишилися без даху над головою. Антисанітарні умови спричинили появу безлічі хвороб, серед них найстрашніша — холера, що забрала вже більш як дві тисячі життів гаїтян. Загальна кількість заражених перевищила 80 тисяч осіб. Хоча під кінець року епідемія цієї хвороби пішла на спад, перемогти її цілком поки що не вдалося.

Листопад

Останній місяць осені був багатий офіційними заходами. Найважливіший — саміт НАТО в Лісабоні. Головною темою обговорень лідерів країн—членів альянсу стала ситуація в Афганістані. На саміті вирішили, що цілковитий контроль за територією країни буде передано уряду до кінця 2014 року, а деякі провінції — вже наступного року.

Головною подією листопада був обстріл північнокорейською артилерією південнокорейського острова Йонпхендо. Цей інцидент поставив під загрозу й без того хиткий мир на Корейському півострові.

Для України топ-темою став саміт ЄС у Брюсселі, на якому наша країна нарешті одержала Дорожню карту для скасування візового режиму.

Грудень

Усі газети світу свої перші сторінки присвятили обговоренню публікації на сайті «Вікілікс» листування американських посольств із держдепартаментом США. Світ довідався про те, що думають американські дипломати про європейських і російських лідерів. І оцінки ці були неупередженими. Десятки послів було відкликано. Але найбільший резонанс викликали дискусії щодо свободи слова в новому, глобальному світі.

19 грудня білоруси обирали президента. Результат був очевидний — уже в першому турі виграв Олександр Лукашенко, котрий оперативно розправився з незгодними.

Підбиваючи підсумок року, можна сказати, що ісландський вулкан і небувалі повені в Польщі змусили світ по-новому подивитися на проблеми екології. Охорона довкілля — це вже не тільки головний біль обмеженої кількості фанатичних «зелених», а питання виживання всього людства. В 2010-му це зрозуміли, але приступати до конкретних рішень не стали. Про що свідчить провалений саміт ООН у Копенгагені.

Друга, не менш важлива проблема, яку ще належить розв'язати, — відповідальність і свобода слова в глобальному світі. Витік секретної інформації на сайті «Вікілікс» довів, що сучасне обладнання дозволяє підглянути й оперативно опублікувати будь-яку інформацію. Починаючи від ціни мандаринів на Привозі й завершуючи переговорами по Близькому Сходу в Білому домі. В цьому контексті по-новому варто трактувати поняття відповідальності.

2010-й дав людству умови для багатьох завдань, вирішити які треба буде в майбутньому.

Тетяна ПАСОВА.

...для однієї задачі

Інше важливе питання, яким найбільше переймаються українці у чергах під консульствами, — коли скасують візи. Уряд мріє скасувати візовий режим до Євро-2012. Для цього на останньому саміті він отримав Дорожню карту із завданнями. Проте виконати їх буде не так легко, як отримати. Ось деякі з них: зробити українські паспорти та інші документи більш захищеними від підробок, провести демаркацію східних кордонів та зробити їх «менш прозорими», підняти загальний рівень статків українців. Навіть якщо станеться диво, і всі завдання будуть реалізовані, це ще не гарантуватиме скасування віз. Адже у міжнародній політиці має бути місце диву, і коли як не під Новий рік сподіватися, що воно станеться.

А ось на диво вступу до ЄС нам не варто розраховувати. Євросоюз нині такий зайнятий власними внутрішніми проблемами, спричиненими наслідками фінансової кризи і ситуації у Греції, Іспанії, Португалії, Ірландії, що йому не до розширення на схід.

Натомість активну інтеграційну діяльність продовжує наш північний сусід. Відносини між Києвом та Москвою «перезавантажилися» з приходом у нас нової влади. Мета Москви — контроль над східноєвропейським регіоном. Натомість Україна за неповні двадцять років незалежності так і не спромоглася диверсифікувати поставки енергоресурсів. Промислове виробництво не модернізувалося і залишилося енергозатратним, що показала остання криза. Тому можна припустити, що ми й надалі будемо дедалі більше залежними від Росії. А от, до речі, Москва, на відміну від Києва, будь-що намагається «убезпечити» себе від української труби, проводячи «Південний потік», який планується увести в дію вже 2015 року...

Маргарита СОКОЛОВСЬКА.

☞ МРІЇ

Анастасія Кошкіна, студентка КНУ ім. Т. Г. Шевченка, 17 років.

Як і більшість, від нового року я чекаю змін, нових знайомств, нових емоцій. Хоча, коли хочеться свята в душі, треба самому його організовувати. А не чекати. Є багато планів, які сподіваюся реалізувати.

Віталик Котик, Шахтарськ, студент АДІ ДонНТУ, 21 рік.

Особливо нічого я не очікую. Хоча десь у глибині душі сподіваюся, що в новому році пощастить більше...

Віталій Котик, Київ, 23 роки.

У новому році я хочу спробувати французький підхід до життя — l'art de vivre. Це таке фантастичне вміння отримувати задоволення від кожної миті. Я багато працював і тепер, здається, можу трохи пригальмувати й розслабитися.

Віталя Котик, Рівненська обл., 11 клас.

Мрію, щоб у 2011 році я склав дуже добре зовнішнє тестування і вступив до вищого навчального закладу. І щоб зі своєю дівчиною не сварився!

Катерина Кіт, студентка Національного університету ДПС України, 19 років.

У наступному році хочеться досягти багато чого. Закінчити навчання, знайти гарну роботу. Заробити, не виграти, бо все, що легко приходить, легко й витрачається, багато грошей і здійснити свою дитячу мрію — купити татові машину джип. А потім уже можна думати й про заміжжя.

БУВАЛЬЩИНА

Загрався у шахи

Ця історія сталася кілька років тому в одному з райцентрів. Місцевий «культармієць» мав напередодні Нового року обходити дитсадки і вітати вихованців зі святом, роздавати подарунки. Вирядившись в «уніформу», він спершу вирішив привітати свого товариша, який того дня був удома. Зайшов... Привітав... Господар, звісно, виставив на стіл пляшку горілки, і хоч Дід Мороз поперва відмовлявся (бо «при виконанні»), але, зрештою, пропустив чарчину-другу. А оскільки обоє були затятими шахістами, то, відсунувши вбік закуску, господар виставив на стіл... шахи.

— То, може, бліцонемо?

— Та я ж того... Вже бігти треба...

— Ну одну партію? Це ж п'ять хвилин... Зачекають...

— І то так...

Але, як на біду, знервований Дід Мороз першу партію програв і одразу почав збиратися...

— То ти й не відіграєшся?

Зіграли ще одну партію... І знову гість програв.

— Треба бігти!..

— А ти зателефонуй... Скажи, що запізнюєшся!

— І то так...

Після дзвінка зіграли ще кілька партій і випили ще по парі чарок, але відігратися Діду Морозу так і не вдалося... Зрештою, йому зателефонували вже з дитсадка. Чоловік знову наплів, що, на жаль, затримується. Тим часом боротьба за шахівницею тривала, але переломити ситуацію гостеві все не вдавалося...

Чергова партія складалася для нього доволі вдало, але тут знову дзвінок. «Дідусь» одразу «відімкнувся», скинув із себе жупан і знову продовжив гру... Після того, як із дитсадка ще кілька разів передзвонили, розлючений Дід Мороз зі словами: «Мене викрали!» взагалі вимкнув мобілку!..

У дитсадку вже почали розшукувати і з інших дитсадків. Зрештою, завідувачі здзвонилися між собою і дізналися про «викрадення». Потелефонували дружині, але та жодним чином не могла «пролити світло» на долю чоловіка... Звернулися до міліції, але бувалий у бувальщинах дільничний інспектор заспокоїв: «Та знайдеться ваш Дід Мороз! Забухав, певно, десь...». Однак громадськість все ще не вірила в таке зухвалство: добровольці з числа батьків, які привели дітей на дитячі ранки, почали «прочісувати» райцентр... Але вже з дещо іншою метою — «набити мордяку» тому, хто зіпсував дітям свято. Однак, з'ясувалося, що ніхто і ніде впродовж дня «культармійця» й справді не бачив. Знову підключили міліцію, тут у версію «викрадення» все ще не вірили, але нарешті взялися за справу всерйоз і стали перевіряти всі «явочні квартири», себто друзів, в яких міг «зачепитися» Дід Мороз.

І таки знайшли «шахістів» — уже тепленьких! Вони догравали, мабуть, п'ятдесяту партію, однак відігратися гостеві все ще не вдавалося... Кажуть, після того випадку він узяв на роботі відпустку за власний рахунок і кілька тижнів не з'являвся на вулиці.

Віталій ВІКТОРОВ.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Фото надано прес-службою Адама Мартинюка.

Наші обранці без краваток і

Якось групу вчених зацікавило, що роблять коти, коли лишаються самі. Тобто коли не грають свою офіційну роль. Для цього довелося встановити у квартирах камери спостереження. Проте щоб з'ясувати поведінку народних обранців поза політикою, зовсім не обов'язково підглядати. Камери наших фотографів фіксували їх протягом напружених пленарних тижнів, комітетських засідань і всіляких виїзних нарад. Але дещо опинилося поза кадром. Тож на деякий час залишимо їхні посади і фракційну приналежність.

Як бачите, без краваток це абсолютно симпатичні люди. Ну справді, коли так хочеться і далі вірити в дива, хто ж завадить Адамові Мартинюку шукати подарунки під ялинкою! А Марині Перестенко, як маленькій, радіти новій скляній кульці. Або, наприклад, Ольга Боднар — справжній майстер влучного пострілу, але ж не всі про те знають. А дуплет у виконанні Володимира Філенка (це коли шар від борту — та точнісінько в лузу) дорогого вартий. Василь Хмельницький і Анатолій Матвієнко були помічені за майстерними подачами і відповідями у великому тенісі. Знаний прихильник здорового способу життя Микола Томенко красиво пасував волейбольний м'яч на тлі морського заходу сонця. А ось Володимир Стретович рибний трофей здобував навколішки.

Про захоплення Володимира Литвина книгами не знає хіба що той, хто не знає, хто такий Володимир Литвин. Але є ще потаємний куточок його душі, в якому особливе місце посідають коні. Деяким відвідувачам парку Софіївка було дивно бачити його верхи. Зупинялись, фотографували незвичну картину, а хтось прокоментував: «Дивись який, — не такий, як у телевізорі. На коні!..»

Керівник апарату Верховної Ради Валентин Зайчук (безперечно, поза політикою, тож наводимо його посаду) зізнався, що в дитинстві на Новий рік найбільше мріяв про мандарини. Нині ж із дванадцятим ударом загадає собі здоров'я (чого і ми бажаємо) і спокою в душі. А депутатам «плідної роботи і найголовніше — щоб усі дружили із совістю».

А щодо котів з'ясувалося таке. Більшу частину часу вони дивляться у вікно — 21,6 %, близько 12 % часу спілкуються з іншими домашніми тваринами, 7 % намагаються залізти на меблі, трохи більше 6 % сплять, стільки ж роздивляються газети, диски на полицях. 5 % часу коти граються з іграшками і лише 4 % їдять або дивляться на їжу. Невеликий відсоток часу вони ховаються у ванній, сидять під столом або у раковині.

Анастасія СИРОТКІНА.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА, Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

поза кадром

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

БУВАЛЬЩИНА

Артисти з вусами і хвостами

Вважається, що кіт може легко переграти найталановитішого артиста. Втім, слово «переграти» тут неточне, бо коти сильні якраз цілковитою природністю своєї поведінки, саме в цьому акторам важко з ними змагатися. Кажуть, котові нічого не варто зірвати спектакль. При цьому для котів немає жодних авторитетів. Було, що в тюгівській виставі «Ромео і Джульєтта» провалилася знаменита сцена під балконом — бо школярі побачили кота, який ішов собі з однієї куліси в другу.

Якось у київському театрі імені Франка поставили шекспірівського «Короля Ліра». В ролі короля — великий артист Мар'ян Крушельницький. Він — комік, але цього разу грав трагедійну роль. І дуже переживав, що публіка, за звичкою, сприйматиме його як коміка. Одного разу сталося саме те, чого він так боявся. Перший акт пройшов нормально. А в другому акті, в тому місці, де публіка мусила б плакати, зал раптом почав нестримно іржати. Колосальним зусиллям волі Крушельницький довів до кінця свій монолог і розвернувся, щоб іти за лаштунки. І тут побачив те, що здавалося публіці таким смішним: посеред сцени сидів здоровенний котяра й старанно вилизував собі пузо. Крушельницький за лаштунками вчинив грандіозний скандал: він вважав, що його недруги спеціально випустили на сцену того кота.

А не так давно в київському театрі «Колесо», що на Андріївському узвозі, жив собі кіт. Цей театр, розташований у старому подільському будинку, — маленький, дуже затишний, всього три ряди глядацьких місць, усі сидять тісно, плече до плеча, й атмосфера тут завжди справді тепла. Котові це, очевидно, дуже подобалось. Як тільки публіка всідалася на свої місця, кіт з'являвся в залі, ходив у глядачів під ногами, приязно терся боком об коліна й муркотів. Якщо того вечора показували комедію — ще нічого, а якщо драму? В таких випадках кота перед виставою ловили й замикали на горищі. Як у більшості старих будинків, ляда на горищі була допотопна, дерев'яна, і прилягала нещільно. Котові було дуже самотньо сидіти там, йому хотілося бути разом з усіма. Й він починав смикати ляду, бо знав, як вона відчиняється. А ляда не піддавалася, лиш інколи гуркала — наче до театру хочуть увірватися грабіжники. Тим глядачам, що знали про кота, це навіть подобалося. Якщо протягом цілої вистава ляда ні разу не гуркнула, глядачі навіть непокоїлися — чи не сталося чого з котом-домовиком?

Котяча тема в театрі посідає помітне місце ще від часів Шекспіра. Погляньте хоча б на київську театральну афішу — й знайдете там як не «Кота в чоботях», то «Пана Коцького» або «Кицин дім». В Театрі драми і комедії на Лівому березі Дніпра йде комедія «Не все коту Масляна», а у франківців у минулому сезоні показували виставу «Всі ми киці і коти».

Віталій ЖЕЖЕРА.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

У мене всередині завівся до вас такий стрімкий карамболь!

ДЕМОГРАФІЧНА КАЗКА

Про доброго Царя, який нічого нікому поганого не бажав

У тридев'ятому царстві, у тридесятій державі жив був Цар — сильний, могутній, і всі його слухалися. Перед новим роком вирішив він улаштувати собі королівську забаву — гадання на магічній кулі. Запросили йому наймудрішу ворожку. Кажуть, вона не тільки могла пророчити майбутнє, а й втрутитися у хід історії.

— Розкажи мені, добра жінко, що чекає мене в майбутньому, чи не чекають мою державу які напасті, чи любить мене мій народ?

— Погані у мене для тебе новини, о Государю, — почала провидиця. — Безславно ти закінчиш своє правління, і держави твоєї не буде через три роки, три місяці й три дні. Якщо не розв'яжеш мою задачку. В її розв'язанні —- таємниця твого довголіття й процвітання цієї держави. Зроби так, щоб твої піддані жили багато, як ти, і плодилися, як кролики, а не вмирали, як мухи. Даю тобі три місяці, три дні й три ночі, щоб знайти відповідь. Адже сьогодні у твоїй державі вмирає вдвічі більше підданих, ніж народжується. Близько вже той час, коли жито-пшеницю сіяти не буде кому і захищати кордони твого царства вже ніхто не хоче. Поглинуть тебе твої сусіди й забудуть незабаром, що була така держава. Закінчиш ти безславно свої дні, з жахом про тебе згадуватимуть нащадки, які залишаться жити...

— Я ж ніколи нікому не бажав зла, — каже Цар. І вирішив виправити ситуацію. Зібрав міністрів і радників, щоб дізнатися, як насправді живе народ і чому він не хоче плодитися, як кролики. Адже раніше у кожній хаті — семеро малят по лавках було.

І з'ясував Цар, що відповідно до государевого Указу споживчий кошик його вірнопідданого складається з 280 г хліба й 5,5 г сала на день. А ще народу дозволяли з'їсти 7 г рису й 19 г риби. Щоправда, дітям ще належать й солодощі — 3 склянки чаю на місяць і чверть чайної ложки меду.

— Звичайно, за такого меню у народу просто не залишається сил на дітородну функцію! У кроликів і то раціон значно багатший, — розлютився Цар. І відправив своїх послів в усі кінці світу шукати відповідь на загадку. Через три місяці повернулися посли, крім одного.

— Побачили ми країни далекі, небідні й багатодітні, — кажуть посли Царю. — Там, де люди живуть у ситості й статках, людей народжується небагато. А там, де в родинах по 13 і більше дітей, половина приплоду вмирає від голоду.

— У нас-то й ситості вже давно немає, а дітей не народжується багато, — засмутився Цар. І тут йому посильний приносить лист від посла, який не з'явився до двору: «Прости мене, Государю. Знайшов я собі нового царя й іншу батьківщину. Тут усе просто — що більше твоя родина, то ти — багатший. Знайшли мені тут наречену-красуню, за те, що я з нею одружуся — хороми нам видали, не гірші, ніж у тебе. А за кожну народжену дитину — государ землю дарує. Тут, на чужині, міністри й слуги государеві не крадуть, їх за це карають тяжко. Зате старим — пошана та повага». І зрозумів тоді Цар: не можна, щоб народ жив гірше, ніж міністри; негоже народ годувати одними обіцянками; не будуть вони плодитися, як кролики, якщо живуть впроголодь...

Хоч неправда в казці цій — Президенте, розумій!

Ірина ЛЬВОВА.

ПАМ'ЯТНІ ВІТАННЯ

Олександр ТКАЧЕНКО (Голова Верховної Ради 1998—2000 рр.):

«Рік, що минає, ще раз довів, який великий, мудрий і мужній народ України. Було важко, але ми варили метал і вирощували хліб, освоювали надра і будували, виховували дітей та онуків. Усі ми за цей рік політично змужніли, вчимося жити в умовах багатопартійності. Велике працелюбство, потужна енергія, самобутній талант нашого народу будуть втілені в Національній програмі відродження України... Усім вам свіжого хліба на столі, міцного здоров'я, синього неба за вікном і в душі, добра вам і людського щастя».
«Голос України», 31 грудня 1998 року.

Камуфляжний заєць, сидячи в мурашнику, чує різні голоси

Армія ще щось може, запевняє міністр. Вона доведена до критичного стану — вторять опоненти. У нашій армії є кому й чим захищати Батьківщину, у разі чого — рапортують у Генштабі. Збройні сили давно втратили свою боєздатність — невблаганні у своїх оцінках цивільні правдолюби.

Голос міністра оборони України Михайла Єжеля:

«Наше завдання — задіяти всіх! Військова частина повинна працювати, як мурашник, де кожний чітко й відповідально виконує свою роботу».

І от наш заєць у камуфляжній формі (як призваний на строкову службу символ 2011 року) сидить у цьому мурашнику й слухає різні голоси. Йому треба бути хоробрим, сильним і патріотичним, а також інформованим. Інакше він не зможе адекватно оцінити свої сили, правильно обрати тактику й стратегію. Адже він не який-небудь сіренький куций із дрімучого лісу, а камуфляжний! А це, самі розумієте, яка відповідальність.

А якщо завтра війна? Запитує з парламенту **екс-військовий міністр, голова Комітету Верховної Ради з питань національної безпеки і оборони Анатолій Гриценко.** Що робити нашому камуфляжному зайцеві? Чи є в нього гармати та рушниці, сили та професіоналізм протистояти агресорові?

Шкода Анатолію Степановичу нашого військовозобов'язаного довговухого. Ох, як шкода. Адже він знає, що:

«Армія не має підготовлених сил і засобів для виконання в повному обсязі завдань навіть мирного часу. Міркувати про завдання воєнного часу й поготів не доводиться».

Отут і політично не ангажовані аналітики труть моркву на тертці, пояснюючи тобі, зайцю, що:

«Сьогодні нашу армію не можна назвати адекватним інститутом стримування загроз. Більше того, армія нині дезорієнтована. Тому що складно поставити їй завдання, коли держава оголосила про свій позаблоковий статус, при цьому вона з двох боків здавлена силами, які мають солідні військові машини — Росія та НАТО. У таких умовах Україна повинна самостійно забезпечувати свою обороноздатність. А для цього, у першу чергу, слід переозброюватися» — чутно голос **директора Центру досліджень армії, конверсії та роззброєння Валентина Бадрака.**

Що ж врятує й надихне на подвиги бідну армію? Звичайно ж, адекватний оборонний бюджет. Але такого вже давно не бачили ані військові, ані політики. Хоча тільки про нього й мріють. Тому що за гроші, милий наш зайчику у камуфляжній шкурці, можна купити все. І морквину, і танки, і ракетні установки, і літаки в тому числі. А також зацікавити гривнею майбутнє нашої армії — його величність Контрактника. Поки він всерйоз не полюбить військову справу й не обере спеціальність «батьківщину захищати», доти не бачити нам професійної армії й скасування строкової служби як власних вух. Ну, ти, зайчику, може, і не розумієш, про що йдеться, адже вони в тебе довгі і під підборіддям вузлом зав'язуються. Але різні голоси своїми різними вухами ми з тобою чуємо однаково.

І от що нам каже ще один **екс-міністр оборони, голова профільного підкомітету парламентського Комітету з питань нацбезпеки і оборони Олександр Кузьмук:**

«Ми зараз перебуваємо на порозі проведення дуже серйозних, потужних і складних реформ Збройних сил України. Отож, читаючи проект бюджету на 2011 рік, дивуюся, що в рядку «Реформування Збройних сил» в основному йде «споживання», а не «розвиток». Реформи в таких умовах неможливі! Про які реформи в армії можна говорити, коли йдеться про витрати тільки на споживання»?

А в проекті держбюджету-11 уряд виділив на ЗСУ тільки 13,6 мільярда, і лише враховуючи ефемерний спеціальний фонд, на який сама армія й повинна заробити. До слова, на потреби Міністерства внутрішніх справ виділили 13,5 мільярда гривень. От так-то, милий зайчику.

Втім, жоден з військових міністрів за 19 років не був задоволений оборонним бюджетом. Нинішній керівник військового відомства теж не вдоволений фінансовою перспективою на твій рік, зайчику. Але адмірал Єжель не ниє й не скаржиться на грошове забезпечення. Розуміє служива людина: всім зараз непросто живеться. І тому закликає задовольнятися тим, що є:

«Звичайно, нам хотілося б уже сьогодні забезпечити армію новими зразками техніки й озброєння. Але поки що такої можливості немає. Тому, по-перше, потрібно навчитися добре використовувати те, що маємо. А це, до речі, вимагає високої майстерності. Подруге, потрібно зберегти технічний стан і потенціал існуючого арсеналу. Відновити й модернізувати його. А для цього — розвивати вітчизняну оборонну промисловість, впроваджувати новітні технології».

Так ніхто й не сперечається. Цивільні експерти тільки «за», чутно голос **директора Центру досліджень армії, конверсії та роззброєння Валентина Бадрака.** Він вважає, що для України оптимальним є створення ракетного ядерного щита.

«Ракети наша країна може робити самостійно, без партнерів. Можна створити замкнутий цикл виробництва оперативно-тактичних ракет. Такого виробництва, щоправда, на території України не було. Але є солідний досвід у створенні балістичних ракет».

Щоб озброїти країну треба 3—5 млрд. доларів. Принаймні, така сума називалася раніше — на створення й постачання на озброєння подібних комплексів.

Ну а поки що **начальник Генерального штабу ЗС України генерал-полковник Григорій Педченко** рапортує про те, що в році, що минає, міць нашої армії збільшилася на:

«15 бойових літаків різного класу, 9 вертольотів Мі-8, систем озброєння зенітних ракетних і механізованих військ. Тобто нам вдалося налагодити ефективну роботу між Генеральним штабом, видами Збройних сил і підприємствами оборонно-промислового комплексу».

«Насамперед нам потрібно було підняти бойовий і моральних дух військовослужбовців. Людина — це той напрям діяльності, який ми визначили пріоритетним», — пояснює стратегію головнокомандувач.

Одну військову таємницю знають голови, які про армію думають і за неї відповідають. Моральний дух піднімається грошовим забезпеченням. Його й підняли, відповідно до вимог Президента України, офіцерському складу на 55%, а контрактникам — на 70%.

Але є побоювання в колі інформованих песимістів, що цей самий моральний і бойовий дух може впасти й сильно вдаритися об пенсійну реформу, за версією якої кадровим військовим можна буде виходити на заслужений відпочинок, як усім — у 60 років.

Проте у доопрацьованому законопроекті від 21.12.2010 року цей вік зменшено до 45 років. Але збільшено строк вислуги, необхідної для нарахування пенсії — до 25 років, з існуючих нині 20 років, а також не буде враховуватися так званий пільговий стаж.

Служивим людям, що перебувають на пороховій бочці майбутніх змін, як розрада (і як підняття духу) звучить голос начальника Генштабу про любов народу. «Український народ любить, і буде любити свою армію», — запевняє генерал-полковник Григорій Педченко.

Отож камуфляжний зайцю, розкажи, будь ласка, про це мурахам у кожному мурашнику — нехай радіють. І привітай їх з Новим роком!

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА і малюнки Олексія КУСТОВСЬКОГО.

РЕПОРТЕР

Хто сказав «няв»?

У пошуках символу наступного року ми обійшли усю столицю. І таки знайшли їх — вухасто-хвостаті емблеми 2011-го

У столиці проживає семеро Кроликів, стільки ж — Крілей та ще двоє — Кроликових. Разом з ними щоденно київськими вулицями метушаться 299 Котів, дві Кішки та ще семеро Кошок. Це дані однієї із телефонних довідок столиці. Скільки всього котячо-кролячого братства ходить поміж нами — точно й не скажеш. Але кожен із них від наступного року чекає якщо не дива, то хоча б гарних новорічних дарунків.

Хочете і собі живий символ прийдешнього року мати — це елементарно. Цього року ви можете навіть поєднати приємне з корисним. Скажімо, врятувати життя покинутій у притулку чи просто на вулиці тваринці і тим самим задобрити «зірки» на свою користь.

Можна скористатися так званим економваріантом: «потоваришуйте» з котами та кроликами-пам'ятниками. І тут справа за малим — знайти їх.

Найвідоміший «окам'янілий» кіт столиці — Пантелеймон. Він стоїть у парку біля Золотих Воріт. Його історія — досить трагічна. У минулому в одному з тутешніх ресторанів жив прототип «монумента» — персидський кіт Пантюша, улюбленець робітників та відвідувачів закладу. Але, на жаль, він загинув під час пожежі в ресторані. Та в пам'ять про нього з'явився інший Пантюша — кам'яний. Про популярність чотирилапого найскравіше свідчать затерті до блиску вуха та хвіст. Дехто навіть вірить: якщо почухати Пантюшу за вушком, то найзаповітніша мрія може здійснитися.

Неподалік Пантюші, на іншому боці Золотоворітського парку, на дереві примостилося ще одне кошеня. Біленьке, гарненьке, але колюче. Адже зроблене з пластмасових виделок. І хоч його й не погладиш, і бажання не загадаєш, але він теж — символ року, як-не-як.

Та є у столиці місце, в якому «живуть» найдивніші коти-сороконіжки та їх чеширський побратим. І тут вони — майже легенда. Адже, як гуси свого часу врятували Рим, так і ці казкові хвостаті вберегли схили Дніпра від тотальної забудови. Йдеться про Пейзажну алею — перший дитячий ландшафтний парк. До речі, тут уживаються одразу обидва символи прийдешнього року: кролик і цілих семеро котів. А ще — купа звірів: слон, зебри, цуценя, пташки.

— Ще не було жодного разу, щоб я прийшла, і тут не було людей. Думала, хоч узимку зможу скрізь пофотографуватися, але не той випадок, — жаліється студентка Марина.

Попри зимову погоду, на Пейзажній алеї і справді велелюдно. На лавочці, зробленій у вигляді пташиної голови, причаїлася шумна компанія.

— Мої улюбленці — ці дві кицьки-сороканіжки, — каже Ірина. — Їх коли тільки починали робити, то спершу форми вилили з бетону. Вони були такі сірі, похмурі... А потім, як виклали мозаїку, — парк заграв. У теплу пору року тут — завжди аншлаг.

А наступного, напевне, ще більше відвідувачів буде. Хто не захоче погратися чи сфотографуватися із найчарівнішими символами року! Сподіваємось тільки, що казкові коти та кроленя зможуть у свій рік і собі чудес натворити. Приміром, раз і назавжди вирішити питання із можливою забудовою парку. Адже плани знести останній і натомість побудувати багатоповерхівку не полишають наших чиновників котрий рік поспіль.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

До Сурвакі спеціально ріжуть червоного півня

Новий рік — нове щастя, каже народна приказка. Тому й самі звичаї українських болгар спрямовані на те, щоб Новий рік був щасливим і благополучним.

Це свято відзначають із національним колоритом на старий Новий рік — з 13 на 14 січня і називають Сурвакі.

Підготовка до свята починається відразу після Різдва. Середовище болгар України — це Одеська, Миколаївська, Запорізька, Дніпропетровська області, Крим — у місцях компактного проживання болгар. Серед частувань на святковому столі обов'язково має бути свиняче м'ясо, баниця з «късмети», часник, горіхи, червоне вино, пшениця, а дехто спеціально ріже червоного півня.

☞ БАНИЦЯ З «КЪСМЕТИ»

Це національний болгарський пиріг, начинений сиром або бринзою, в який вкладають умовні позначки сімейних цінностей сільських жителів — будинок, город, свійські тварини, птиця, автомобіль, щастя тощо, але при цьому обов'язково є льох, де зберігаються всі продукти й дуже символічне для болгарина — бочки з вином. Найуспішнішим вважається витягти «късметку» — монету, що символізує багатство, а найганебнішим — «късметку-мързел», що символізує лінощі.

Перед тим як сісти за стіл, над трапезою кілька разів проводять кадилом.

Баницю кладуть на святковий стіл, за яким уже сидять усі члени родини, і її розкручує за годинниковою стрілкою найстарший з них.

Фото надано газетою «Роден край».

Кожен берет той шматок баниці, що зупинився напроти нього. «Късметка», яка дісталася кожному, символічно зобов'язує майбутній рік відповідати за відповідну цінність.

З вечора 13 на 14 січня починається звичай Сурва (Сурвакі). До кожної домівки заходять сурвакари — групи маленьких хлопчиків або юнаків. Кожен з них несе в руці зрізану з дерева гілку, прикрашену грошима, сушеними фруктами, червоними вовняними нитками.

Господарі будинку пригощають сурвакарів цукерками, бубликами, грошима, винагороджуючи їх за принесену в їхні домівки надію на благополуччя.

Яке свято без сватання!

...Всі ми, дорослі, десь у глибині душі хотіли б залишатися дітьми. Щоб усе і скрізь було гарним, чарівним, щирим. Щоб підносили нам дарунки Святий Миколай і Дід Мороз, батьки й діти, близькі й друзі... Щоб у святково прибраній домівці пахло ялинкою, стіл був повен смачнючих страв і оригінальних напоїв... Щоб Снігуронька своїм ніжним голосочком проспівала знайому пісеньку, а її проводжав сивий бородатий дідуган, котрий би виклав перед нами цілу торбину гостинців!..

У циган, як розказав Борис Бучко, голова Закарпатського обласного товариства «Романі чгіб» («Ромська мова»), Новий рік зустрічають тоді, коли й усі — з 31 грудня на 1 січня. Ялинка — це головний атрибут свята! І неодмінно музика — жива, циганська! Яка проймає серце, бере за душу, виганяє сум, наповнює хату жалісливими нотками й веселими ритмами, заставляє думати про майбутнє дітей і не забувати предків, пам'ятати про них!..

Колись, розповідали автору колоритні мараморошські (живуть уздовж Тиси) роми, на такі свята ставили стільці й посуд наповнювали наїдками, наливали горнятка вина для тих, хто в році, який минає, відійшов у кращий зі світів — дух же їхній бо присутній!..

— Тепер на столі коло ялинки в нас, — продовжує Борис, — неодмінно голубці, риба, калачі з маком і з повидлом, м'ясо печене, яскраве червоне вино — і все, чим багатий господар! Роми щиро вірять: як зустрінеш Новий рік, так його й проживеш. Тому намагаються з останніх сил, аби стіл цього вечора став якнайбагатшим.

А ще — яке свято в ромів без сватання?

«Коли ром п'є-гуляє, то й про любов не забуває», — ця приказка якраз пасує до цих урочистостей.

— У ромів немає розлучень, — з гордістю каже Борис Бучко. — Якщо покохали одне одного, потім побралися — значить, на ціле життя. Треба думати перед тим, а не після того... У нас шлюби ранні, зате міцні. Цим пишаємося... А ось чим не привід за новорічним столом батькам обміркувати майбутнє своїх чад?.. У вас підростає дівчина, а в мене, до прикладу, син уже ось-ось стане дорослим. Саме час про ці справи повести мову. А десь улітку зіграти весілля...

А як святкують бідні роми, адже їх немало? У циган завжди накриті столи. Для них головне — свобода й музика, а якщо є і склянка вина та хліб — того достатньо, щоби звеселити душу й чекати на кращий новий день.

Василь НИТКА.

Ужгород.

Забудьте про образи

На новорічні та різдвяні свята вірмени обов'язково роблять один одному подарунки. І забувають про всі образи й непорозуміння.

За новорічним столом — а чарівну ніч прийнято зустрічати в колі сім'ї, щоб не втратити її наступного року — глава, батько чи дідусь, говорить добрі слова й дякує Богу за всі блага. Вірмени люблять, щоб усю новорічну ніч було світло в квартирі й щедро на столі. А які ж свята без зеленої красуні?! Діти підвішують свої панчішки зі сподіванням, що вночі вони наповняться подарунками від Дзмер Папі — дідуся Зими або Зими-дідуся. Цей вірменський Дід Мороз мало чим відрізняється від нашого: він такий же червононосий та щедрий. А його онучка має казкове ім'я Дзюнанушик, яке складається з двох слів — «сніг» та «солодкість».

Святковий стіл. Це окрема радість гурмана. І рай для справжніх цінителів натуральних вин. Із гарячих страв найбільш традиційними можна назвати фаршировану рибу та м'ясні голубці з рисом. Солодощі — у величезній кількості. Крім сушених фруктів, страви з родзинок, меду, горіхи, суджух, алані, халва...

☞ АЛАНІ

Із сушених персиків виймають кісточки, начиняють солодкою пудрою (дрібно мелені, майже в порошок, гвоздика, кориця, цукор, за бажанням — горіхи).

Різдво вірмени святкують 6 січня, цього ж дня відзначають Водохреще. Традиційно на Різдво подають на стіл рисовий плов з ізюмом, рибу, червоне вино.

Женя ЦЕРУНЯН,
головний редактор газети «Арагац».

Першого в кримських мечетях читають проповіді

Нині кримські татари, як і інші мешканці України, відзначають Новий рік 1 січня. А Дід Мороз і Снігурка навіть одержали свої кримськотатарські імена — Аяз діді та Каркиз. Але ці традиції не такі вже й старі, а з'явилися вони за десятиліття життя в СРСР. Водночас у кримськотатарського народу є свої стародавні звичаї, пов'язані із зустріччю Нового року.

Фото надано газетою «Голос Криму».

Оскільки кримські татари є мусульманським народом, то відповідно до завоювання Росією використовували мусульманський місячний календар, що відраховує роки за Хіджре (від часу переїзду пророка Мухаммеда з Мекки в Медину в 622 році н. е.). Але в ісламі новому рокові не заведено надавати великого значення. Від інших цей день відрізняється тим, що в мечетях читають проповіді про події, пов'язані з виходом пророка в Медину, де вперше було створено ісламське суспільство й державу.

Основні ж новорічні традиції пов'язані в кримських татар зі святом Наврез. Відзначають його 21 березня в день весняного рівнодення, коли ніч дорівнює світлій частині доби. Це стародавнє землеробське свято, що сягає своїм корінням доісламських часів.

Наврез — це, насамперед, свято настання весни і початку нового господарського року. «Наврез кельди — і баарь кельди» (разом з Наврезом прийшла весна) говорить кримськотатарське прислів'я. Готуватися до нього починали заздалегідь. Так, хазяйка дому білила й прибирала підсобні приміщення, чоловіки ремонтували сільгоспінвентар, готуючись до початку оранки. Діти до свята готували маски і костюм кози. Напередодні свята жінки пекли кобете (листковий пиріг з м'ясом) і всілякі печива, варили яйця (але не фарбували їх). Як правило, 20 березня за традицією проводжали старий рік. Цього вечора розпалювали багаття, на якому спалювали старі речі. Хлопчики та юнаки стрибали через нього, а з настанням темряви хлопці, збираючись групами по кілька душ, вирушали колядувати.

21 березня в день Навреза люди похилого віку після ранкової молитви відвідували цвинтар, де упорядковували могили й читали поминальні молитви, просячи в Бога гарного врожаю й приплоду худоби. У цей день, як і напередодні, пекли кобете, а ще робили білу халву і варили курячий суп з локшиною. При цьому за народною прикметою, якщо локшина «утече», то рік буде врожайним. А хлопчики й дівчатка, одягнені у святкові сорочки і сукні зеленого кольору, з ранку групами ходили від будинку до будинку, вітаючи хазяїв словами: «Езан-езан! Хайирли олсун Наврезиміз! Кельген Янъи йилиниз! (Вітаємо із благословенним Наврезом! З Новим роком)».

Емір АБЛЯЗОВ.

БУВАЛЬЩИНА

Якщо «лапки» вдома не живуть

«Як чудово було б у новорічну ніч відкрити шампанське в засніженому лісі під ялинкою і щоб поруч була хатинка на курячих ніжках або будиночок лісника з мангалом біля порога...» «Ні, нам це не підходить», — перервав мої мрії чоловік, тільки-но почув про лісника. Охоплений передноворічною веремією, він раптом зважився на подвиг: «Поїдемо до твоїх полтавчан «на багаті села»!»

...І ось уже ми, припорошені вечірнім снігом, змучені шестигодинним чучиканням у холодному автобусі, навантажені подарунками, немов в'ючні верблюди, розворушивши всіх наколишніх Тарзанів і Букетів, тарабанимо у двері гостинного дому моєї тітоньки.

Ледве ми ввалились до хати й перецілувались із усією шумною ріднею — малими та великими, поспіхом здійснивши святкову «роздачу слонів», як були відправлені до умивальника, а потім посаджені за стіл. Це був стіл-гора. Він вабив екологічно чистими «вітамінами», які дозріли на щедрій полтавській землі й були перетворені на справжнісінькі кулінарні дива моєю тітонькою. Наші тихі аргументи «пити ще рано» потонули в дружному хорі «рік треба гідно проводити». І, як кажуть в Україні, — «почалося». Тости лунали з космічною швидкістю, а страви накладалися хлібосольною господинею з розрахунку в одну тарілку — три порції. І мене не минула ця доля, «бо, якщо оце все не з'їси й не вип'єш, то і я у вас у Києві не їстиму й не питиму...» На мій «глас волаючого», скільки можна й куди поспішаємо, захмелілі родичі вже не реагували. Веселі розмови, як і горілка, потекли водоспадом, і нікого вже неможливо було зупинити в розпал застілля. До зустрічі нового року залишалося аж дві години.

Відомо, що «хату гріє не кожух, а веселий теплий дух». А оскільки того дня тітонька натопила грубку особливо щедро, незабаром мені захотілося трохи подрімати. Я непомітно полишила компанію, залізла на лежанку, вкрилася бабусиною ряднинкою, вдихнула аромат цілющих трав, прихованих за грубкою на випадок недуги, і поринула в царство Морфея.

Скільки проспала, не пам'ятаю. Як раптом примарилося, начебто сиджу в перукарні, а майстриня споруджує мені зачіску й разом з тим пасмо за пасмом вириває волосся. Від цього мені боляче й неприємно, я обурююся, але поскаржитися не можу: слова виходять беззвучними. У напівдрімоті промайнуло: «Хтось із родичів вирішив пожартувати. От я їм зараз влаштую!» Але тут залишки сну як рукою зняло, і я остаточно прокинулася, охоплена страхом від того, що в моєму волоссі... інтенсивно рухається щось живе. Я миттю зіскочила з лежанки й труснула головою так відчайдушно, що страшне чудовисько вивалилося із заплутаних пасом і впало на підлогу. В темряві побачила, як воно заметушилося, намагаючись зникнути. «А-а-а, тут барабашка», — заволала я з такою силою, що на лемент збіглися всі, хто був вдома. Хтось здогадався увімкнути світло. І раптом усі зареготали: в кутку біля грубки тремтіло від страху крихітне сіре мишеня.

...Перше, що спало на думку вранці Нового року: як все-таки добре, що в мене вдома — аж три коти!

Любка ЗЕЛЕНА.

СПІВЧУТТЯ

Верховна Рада України з глибоким сумом сповіщає про передчасну смерть на 70-му році життя народного депутата України першого скликання, колишнього голови Полтавської обласної ради, Полтавської обласної державної адміністрації

ЗАЛУДЯКА Миколи Івановича

і висловлює щирі співчуття рідним та близьким покійного.

Світла пам'ять про Миколу Івановича Залудяка, людину високої інтелігентності та порядності, творчу особистість, назавжди збережеться в серцях усіх тих, хто його знав і любив.

Нехай земля буде пухом Вам, Миколо Івановичу!

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН;

Перший заступник Голови Верховної Ради України Адам МАРТИНЮК;

Заступник Голови Верховної Ради України Микола ТОМЕНКО;

Керівник Апарату Верховної Ради України Валентин ЗАЙЧУК.

ДИТЯЧА КАЗКА

Замість пташок щебечуть щедрівки

Хоч місяці й рідні брати, але вдачу мають різну. Весняні — веселі та працьовиті, літні — запальні, гарячі, осінні — тихі й сумовиті. А зимові — лежебоки. Скільки в них того діла: льоду настелити, снігу потрусити, та й по справі. Вони ж похмурі та сердиті. Чи не тому, що нудно без роботи?

Одного разу (а було це давно-предавно) зимові місяці й кажуть:

— Чого новий рік починається весною та й весною?

(Бо тоді ще роки справді лічили з весни).

— За що весняним місяцям стільки честі? — мовили Грудень, Січень і Лютий. — Ми так не хочемо. Хай іншим теж випадає Новорічне свято!

— Та ми що, ми не проти, — відповіли на це Березень, Квітень і Травень. — У нас без того роботи та й роботи. Сніги розтопити, берези збудити, розкрити тисячі квіток. Хай інші рік починають.

— Тільки не ми! — обізвалися Червень, Липень і Серпень. — Бо й нам ніколи. Ми вишні-черешні червонимо, жито-пшеницю жнемо, хлібом весь рік годуємо.

— У нас теж чимало справ, — мовили Вересень, Жовтень і Листопад. — Та й не любимо ми бучних свят, а воліємо тиші.

— Лишаєтесь ви, зимові брати, — сказали весняні місяці. — Ви й справляйте Новий рік. Ану, де Грудень?

Озирнулися — нема Грудня, не знати куди подівся.

— Раз нема старшого брата, за цю справу візьмуся я, — зголосився Січень.

Ось так і вийшло, що два зимові місяці рік починають, а їхній старший брат завершує. Зате до свята вони чинять цікаві речі! Замість пташок у них щебечуть щедрівки, а на ялинках з'являються цукерки.

Зірка МЕНЗАТЮК.

АНЕКДОТ

В одного чоловіка був кіт. І чи то старий котяра вже став, чи то сметану вкрав, але дружина наказала віднести його далеко в ліс і кинути там. Нічого не вдієш — поніс чоловік кота в ліс. І сам зник. День його нема, два нема, на третій день з'являється вдома кіт, і одразу слідом чоловік — брудний, злий і голодний.

— Ну що, відніс кота в ліс? — накинулася на нього дружина.

— Ага, відніс! Якби за ним слідом не пішов, зовсім би заблукав.

ПАМ'ЯТНІ ВІТАННЯ

Арсеній Яценюк (Голова Верховної Ради 2007—2008 рр.):

«Нам під силу зробити наступного року помітні кроки до поліпшення життя всіх і кожного. Особливої турботи потребують молоде і старше покоління. У ці передсвяткові хвилини не забувайте про своїх рідних, близьких, тих, хто живе й працює поруч і кому потрібна допомога. У їхніх очах добро, любов і надія. То зробімо ж усе, щоб надії здійснилися».

«Голос України», 29 грудня 2007 року.

Від Діда Мороза до Папи Ноеля

Нарешті картина за вікном підтвердила правильність календарної дати. Сніг виконав «посадовий обов'язок», і нештатна ситуація в атмосфері обернулася на цілком пристойне тло для святкових ялинок. Зима... А вам хотілося б зустріти Новий рік... улітку? Якщо так, доведеться помінятися півкулями з високоповажним котом Бразиліо і полинути у Південну Америку: саме там золотить свій волохатий «дрес-код» наш вусатий герой. Як самі розумієте, найшвидший вид транспорту — віртуальний літак. По-перше, для нього кожна погода льотна. По-друге, на звичайний пізно пакувати валізи. По-третє, Бразиліо не туроператор: не котяча це справа — над путівками муркотіти. По-четверте, і головне, він без мороки з візами нам розповів про екзотичне для більшості з нас святкування прийдешнього року по той бік планети, де донни Рози і дони Педро, ще не оговтавшись від різдвяних витрат, шукають сьогодні традиційно скромніші за статусом подарунки...

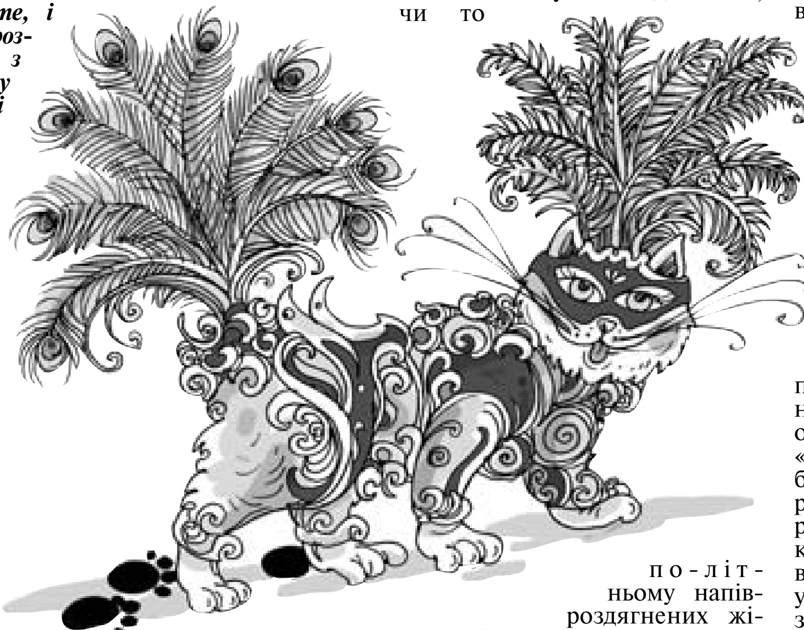

Пам'ятаєте, син «турецькопідданого» Остап Бендер марив «кришталевою мрією свого дитинства» — загадковим містом із пісенною назвою «Ріо-де-Жанейро»? Він був не дурень, хоч і не член профспілки. Недаремно душа його рвалась туди, де «синє море, білий пароплав, платинові зуби і шкарпетки без дірок...». А ми хіба не естети, тим паче з профспілковими «благами»? Вперед, разом з Бразиліо за екватор (хоча які у кота шкарпетки? Він навіть чоботи скинув — парко. Сказано ж — літня, новорічна пора. Сезон парео, а не дублянок і шуб!

Сьогодні ми разом з тисячами бразильців вийдемо на берег Атлантичного океану, устелений, наче весільне ложе, білосніжними пелюстками. Жінки в довгих сукнях заходять у воду і розсівають дивовижну «порошу» з квітів у хвилі Атлантики. Рукотворну заметіль пронизують човники — це не плавзасіб, а «обгортка» подарунка богині води — всесильній Ємманжі. Сам презент — запалені свічки, ласощі, фрукти і... «промтовари». Не дивуйтесь, володарка морська, хоч і грізна начальниця стихії, але все-таки жінка. Самим десертом її не підлестиш. Прихильність у наступному році легше здобути ще й приємними кожній жіночій душі дрібничками: милом, парфумами, гребінцем і, звичайно, люстерком. Логічно. Інакше, як вона знатиме, хто на світі «міс океану»?

Навіть головну ялинку Ріо, показує нам гід Бразиліо, встановлюють не на банальному суходолі — площі, як це ведеться у нас, а серед вод океану. З настанням сутінок бразильські пляжі перетворюються на величезні свічники: тисячі вогників мерехтять у піску. Наближається часова межа: люди, стоячи, відлічують останні секунди 2010-го — і ось рік Новий виростає з прибою хвиль. Феєрверки, до неймовірності фантастичні, наче небесний дублікат знаменитих земних карнавалів, розписують горизонт в усіх ракурсах. Іскри вогню падають в океан кольоровими метеоритами. Іскри шампанського штормлять у принесених келихах — звук відкоркованих пляшок заглушує канонада в небі. «Щасливого нового року!» — перший тост величезного пляжного «застілля», і незнайомі люди обіймаються, наче приязні родичі за сімейним столом. Для бразильців це зовсім не дивно: адже в перекладі з португальської назва свята означає — «братання».

Кіт Бразиліо, як дипломат, делікатно відриває нас від шампанського. Каже, для повноти вражень однієї країни мало і запрошує нас в Аргентину — на батьківщину танго: його в нас хоч і «всі танцюють», але «патент» не належить навіть членам журі.

Спека — плюс сорок градусів. Папи Ноелі, аргентинський аналог Дідів Морозів, крадькома витирають спітнілі обличчя краєчком бороди. На тлі чи то по-святковому напіводягнених, чи то по-літньому напівроздягнених жінок з віялами в руках вони, мов пришельці з далекої Півночі, що потрапили з льоду під полум'я немилосердного сонця. Але Новий рік, як кожне мистецтво, вимагає терпіння — терплять. І, уявіть собі, підказує кіт, без «несанкціонованого» Мінохорони здоров'я втручання у температурний режим організму. Натяк на популярний спосіб наших Дідів Морозів «погрітися» ми зрозуміли, але «ноти» котові не вручили. Хай би Ноелі під ялинкою на снігу постояли без ковтка кашаси...

За традицією, старий рік аргентинці проводжають за домашнім столом — у сімейному колі. На вулиці виходять ближче до півночі. До речі, майже за сюжетом Рязанова: 31 грудня більшість родин сповідують «банний день». Ні, вони йдуть не в лазню, а в басейн чи до ближчої водойми. Переваги очевидні: і свято зустрінеш свіжим та чистим, і після спортивного брасу не переплутаєш Буенос-Айрес з Мендосою. Ще один давній новорічний припис — у святкову ніч неодмінно треба їсти боби. Вони — не просто «комора» білків, а запорука... майбутніх успіхів у роботі. Як усе просто, з'ясовується.

Також ми побачимо аргентинця, який обходить дім із валізою в руках. Це не нежданий гість із провінції і не заблукалий турист. Просто людина закликає до себе приємні подорожі та відрядження. Кажуть, для мандрівок у новому році кращого старту не вигадаєш.

А це зовсім дивна картина. Працівники солідних, здавалося б, офісів в останній день року шпурляють просто з вікна (відчувається відсутність нашого «Беркута») старі календарі, непотрібні відомості та бланки. У ділових кварталах Буенос-Айреса вже до полудня тротуари та проїжджа частина нагадують звалища — так густо вкриваються стосами паперу (знову ж таки, немає на них підлеглих міністра Могильова: яку справу можна було б «зварганити» за пошкодження бруківки скрепками!). Бразиліо розповідає, що в розпалі новорічного очищення співробітники однієї газети пожбурили за вікно весь архів. (На мить собі уявляю, які паперові кучугури зросли б біля нашої редакції за такого способу святкування!).

А як, цікаво, вписалися в тутешні звичаї співробітники українських посольств? Гуляння з валізами довкола посольств, підозрюю, погана прикмета: так і в рідні пенати можуть достроково відкликати. З паперовим «суботником» — також проблема: викинеш, а там якийсь документ з грифом «таємно» — і до «Віліксу» не ходи... Навпаки, заперечує всюдисущий Бразиліо, стоси паперів на столах тільки зростають: наприкінці року дипломатам не до гулянь, вони працюють над звітами. Справа марудна й невдячна. Щось не так і... Одне слово, навіть боби не зарадять.

...Час повертатися додому — ностальгія замучила. Хоч і добре під сонцем, а до снігу тягне. Втім, з якоюсь торбинкою довкола будинку прогулятися можна. Тим більше що кіт Бразиліо пообіцяв нас наступного року познайомити з африканським родичем...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ІРОНІЧНО ПРО СЕРЙОЗНЕ

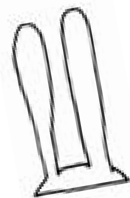

Є чим зайнятися

Дмитро Табачник нарешті займеться спортом. І молоддю загалом, а не тільки студентами та учнями.

Міністр, звичайно, активно продовжить реформувати освіту і науку.

Ніяк не второпаю, як останню рухатимуть за мізерного фінансування. А чи далеко втече спорт, якщо так важко розвивався спочилим у Бозі міністерством, яке передало естафетну паличку держслужбі?

І все-таки освіта є ключовою умовою процвітання нації. Якою вона буде в умовах демографічних, екологічних, технологічних і соціальних змін?

Вони спричинять, мабуть, неминуче скорочення кількості одинадцятирічок і вузів. До цього міністр не буде причетний, тому що виживуть ті, хто оперативно й грамотно відреагує на потреби громад, запропонує високоякісний продукт, ефективні технології. Тобто збереже й розширить аудиторію.

Тут вагому допомогу може надати служба сім'ї («Кохайтеся!»), але вона, на жаль, не під Табачником. Віртуальне навчання — чудовий метод здобуття знань на відстані для незаможних, інвалідів і тих, хто не хоче залишати насиджене місце. Але це їм не загрожує. Якщо міністерство досі не завершило комп'ютеризацію шкіл усієї країни, не забезпечило їх інтернетом і автобусами, то про яке дистанційне навчання можна говорити?

Але уявімо, що електронні технології дадуть можливість (не в 2011-му, зрозуміло) перейти на віртуальне навчання, чи багато охочих буде замінити «живий звук» на «фанеру»?

А тих, хто захоче вчитися все життя, тобто активно використовувати мережу перепідготовки й підвищення кваліфікації додасться? Навряд чи, хоча, якщо вірити останнім відкриттям учених, інтенсивна робота мозку гомо сапієнс уповільнює старіння організму.

Хочеться вірити, МОНМС (ледве не монстр) доб'ється того, щоб держустанови не готували спеців для приватних лавочок. Щоб учитель і лікар, інженер і агроном, фізик і лірик компенсували роботою навчання за державний рахунок. До того ж робили це на законній основі, а не з примусу. Велосипед винаходити не треба — досвід УРСР не забуто.

Сьогодні взято курс на профілізацію школи, а студентам дано право вибирати напрям навчання, а затим профіль підготовки. Інакше кажучи, спеціалізація має взяти гору над «мы все учились понемногу, чему-нибудь и как-нибудь».

Добре, якщо реформатори не заговорять почин, а всіляко стимулюватимуть процес. А то скільки років волають про переведення галузі на схему «підтримка дітей, а не дитсадків, шкіл, вузів», а віз і нині там. Дискретна система призвела до того, що одні заклади одержують від держави хоча б щось (і чимало), а інші нічого.

Гадаю, Дмитро Табачник все-таки розв'яже проблему друкування підручників (до 1 вересня, а не до 1 грудня); розбереться із професорами, які за сумісництвом працюють в інших містах; вузами і філіями, що не мають ні кола, ні двора, ні власних кадрів; займеться впритул держзамовленням, спортом і молоддю.

Адже зміни міністрові та його посиленій (чи ослабленій?) команді потрібні, думаю, не для того, щоб усе залишилося, як є.

Іван ІЛЛЯШ.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Вухані — як коні!

ПЕРСПЕКТИВА

Петра Вичавку добре знають не тільки у Шепетівському районі, де мешкає, а й по всій країні. Насамперед як людину, котра вже понад три десятки років займається кроликівництвом. І в його колекції можна знайти такі екземпляри, які можуть подивувати багатьох.

Розпочинав свого часу, як кажуть професіонали, з простаків. Тепер звичайного сіренького кролика тут і не побачиш. З усіх світів, де тільки чув, замовляв, привозив кращі породи. Нині у господі таких, що тримають заради м'яса, і не зустрінеш. У Петра Івановича зовсім інше завдання — зберегти, поширити чистокровних вуханів. А ще й сам пробує вивести нові породи. Правда, це справа дуже клопітка, інколи може до десятка літ забрати. До того ж свої «шедеври» місцевий генетик офіційно не реєструє — не так це просто зробити сільській людині. Але похвалитись своїм останнім досягненням все-таки не забуває. Це білий кролик, по якому мальовничо розкидані руді плямки. Такий окрас називається «метеликом». Сам по собі він не так часто зустрічається. Але головна особливість — хутро, яке дісталось від породи рекс.

Шубки останніх порівнюють із морськими котиками. Зовні вони дуже ніжні, бархатисті, схожі на делікатне хутро шиншили. Але насправді виявляються такими, що їм просто зносу немає.

Сьогодні представники цієї породи вважаються елітою у кролячому царстві. Якщо за звичайну кролячу шкурку заготовачі дають від п'ятдесяти копійок до трьох гривень, то хутро з одного рекса може обійтись і у триста гривень.

А вже згаданий рекс-метелик може коштувати і до трьох тисяч гривень. Пустити таких красунчиків на хутро та м'ясо просто рука не піднімається. Тому це вважається елітним матеріалом для тих, хто хоче внести свій вклад у розвиток породи. От і зараз господар працює над своєю новою «моделлю». Хоче отримати таке звірятко, в якому б поєдналось ніжне хутро рекса із забарвленням чеської породи тедер. Останні всі, як один, одягнені у сріблясті шубки, котрі нагадують песця або й навіть сріблясту лисицю.

Двійко таких кроленят уже навіть був отримав влітку. Але така вже доля — треба було статись такому, що обидва втекли. Тепер знову роки можуть пройти, поки у виводку з'явиться перспективна, з точки зору генетики, малеча. Але без терпіння та праці у жодному ділі не обійтись.

А от Васька **(на знімку)** — хоч і малюк, але теж не простий. Він ще росте, але серед всієї кролячої братії, що мешкає у дворі, він — справжній велетень. Нічого не зробиш: одноіменна порода зобов'язує. Його предки дотягують вагою до чотирнадцяти кілограмів, а то й більше. Так що і у Васьки є всі перспективи стати гігантом. Головне — не втрачати час і справно жувати все, що господарі припасли на зиму.

А прогодувати навіть невеличку кролячу ферму не так вже й просто. Петро Іванович не визнає жодних штучних домішок. А для того, щоб клаповухі були добре нагодовані і здорові, запасає на кожну сотню голів до двох тонн сіна, по тонні зерна та буряку.

Взагалі цю «худобу» господар називає доволі делікатною. Хоча ніяких особливих умов вони, може, і не потребують. Доказ тому — звичайнісінькі клітки, що стоять просто у дворі під навісом. Проте без хоча б елементарних знань із зоотехнічної справи та ветеринарії не обійтись. А ще потрібні любов і відданість справі. Бо інакше кролики не будуть вестись.

— Тваринка має бути лискуча, грайлива. А погляд у неї — обов'язково веселий, — ділиться досвідом Петро Іванович. — Тоді успіх гарантований.

І хіба не повіриш у прикмети, що саме такий кролик може принести і радість, і добрий настрій, і достаток його господарю.

Ірина КОЗАК.

Хмельницька область.

Фото автора.

Вага кролика-велетня, якого демонструє Петро Вичавка, може сягнути чотирнадцяти кілограмів.

БУВАЛЬЩИНА

«Вони вип'ють, та ще й хвалитимуть!..»

Напередодні Нового року директор великого підприємства вирішив зробити подарунок своєму «високому» товаришеві з відповідного міністерства. Знаючи, що той колекціонує старовинні вина, він з великими труднощами роздобув дві пляшки «Токайського» мало не столітньої витримки! Але оскільки сам поїхати до Києва не зміг, то відрядив туди з відповідальною «місією» начальника відділу збуту, який знав «усі ходи і виходи». Однак напередодні Нового року погода, на жаль, зіпсувалася і постачальник вирішив їхати поїздом.

— Та що я «Укрзалізницею» дві пляшки не довезу?! — жартував чолов'яга, ще не знаючи, які неприємності принесе йому це рішення.

А сталося так, що в купе він опинився з двома фермерами, які одразу дістали пляшку добрячого самогону і... почалося... Запросили й попутника. Той теж перехилив склянку, другу, а нові друзі

щоразу допитувалися: «Ну як...? Як горілочка?». Зрештою, сп'янілий чоловік не витримав:

— Та що там ваш чемергес!!! Ось у мене є...

З цими словами він і виставив на стіл дві пляшки «Токайського»...

— Кислятина! — зробили висновок фермери і знову взялися за самогон...

...Прокинувшись уранці, постачальник із жахом виявив, як хлопці похмелюються залишками «кислятини»! Аж ось і Київ...! Ледь не плачучи, він акуратно вклав порожні пляшки до «дипломата» і, знічено йдучи пероном, час від часу зазирав туди: чи не наснилась йому часом така жахлива пригода?

Мобілок тоді ще не було, тому постачальник одразу побрів до поштового відділення на вокзалі, щоб просигналізувати шефу про трагічний випадок. Пояснення було чимсь схожим на ситуацію, до якої потрапив герой «Діамантової руки» Семен Семенович Горбунков: мовляв, ішов, посличнувся... Отямився, а пляшки побилися! Шеф з коментарями не соромився і зі словами: «Роби, що хочеш, але в Полтаву можеш не повертатися!..» кинув слухавку.

Та, на щастя, виходячи з кабінки, чоловік побачив, як одна із працівниць ставить сургучеву печатку на бандеролі... І геніальна ідея осяяла постачальника! Він помчав до найближчого гастроному, купив дві пляшки... «Портвейну», перелив його у пляшки з-під «Токайського», закупорив корковими пробками і знову примчав до поштового відділення: «Залийте сургучем — плачу як за дві бандеролі!».

А невдовзі директору зателефонував міністерський товариш і щиро подякував за подарунок.

— Ну і як ти викрутився? — запитав пізніше шеф свого постачальника.

— А отак...

Слухаючи цю історію, директор на деякий час втратив мову, але чоловік його заспокоїв: «Та він же його одразу не питиме — це ж для колекції. А вип'ють, то ще й хвалитимуть!.. Ну мало що могло статися з тим вином за... 100 років».

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

А на сотках густо визріє капуста

ПРОГНОЗИ

2011 — рік кролика. Лагідний пухнастик, хочеться вірити, буде доброзичливішим і для господарників, і для споживачів товарів, виготовлених з продукції, вирощеної на ланах й отриманої на фермах. Не те, що минулий рік тигра, який «вищирився» ціною на базарах та полицях крамниць. Стрімко дорожчали гречка, молоко, масло, сир... Важко навіть пригадати, що у 2010-му не зростало в ціні. Тому прогноз Мінекономіки — наче бальзам на рану: підстав для подорожчання харчів найближчим часом немає. Але міністерство — міністерством, там, погодьтеся, керуються й політичними складовими. Тому, щоб зрозуміти, що рік прийдешній нам, споживачам сільгосппродукції та аграріям готує, до офіційних повідомлень дослухатися варто, але ж і логіку «включати» не завадить. Отже...

На радість народу пішла морква по городу

Морква, певне, єдиний овоч з борщового набору, ціна на який тримається на рівні минулого року. Вона чимала. Господині здебільшого на базарах легко віддають по 4—5 гривень за кілограм. Ясна річ, навесні здешевлення не передбачається — взимку ж бо її не додасться. Що погано для споживача, добре для овочівників. Ця стабільність підштовхне господарників у новому році виростити ще більше вітамінних корінців. Пропозиція збільшиться, тож восени можливе здешевлення. Так само з капустою, хоча ситуація там ще більш заплутана. Вже нині ціна кілограма на ринках та в супермаркетах столиці підскочила до 6 гривень. Що поробиш — не вродила капуста у рік, який минає. Тому від цього й виробникам, котрі недорахуються прибутків, й покупцям, змушеним платити подвійну ціну. Коли ще кілограм квашеної капусти коштував у столиці 20—25 гривень?

Для покупців тут добра новина, хоча й доведеться запастися терпінням. Наступного року цей овоч, швидше за все, подешевшає, адже насіють його чимало. Головне, щоб у господарників був сенс опісля усе це добро збирати й зберігати. Бувало, від такого перебору ціни так падали, що окремі фермери вирішували залишити врожай у полі. Не було попиту, тому моркву-капусту просто переорювали.

Чого не скажеш про картоплю, яка — завжди стратегічний запас на зиму. Безцінний скарб, коли у погребі. Одне слово — другий хліб! Селяни, які вирощували бульбоплоди не лише для себе, а й на продаж — восени не прогадали. На столичних базарах можна було вторгувати й сім, і вісім гривень за кіло. І нині ціна тримається достатньо висока — просять 4—5 гривень. Звісно, знову спрацює закон: вигідно, вирощують ще більше. Але картопля, власне, як і вся городина, це й дещо інше. Тут діє ще одне правило — що складніша економічна ситуація, то більше народ закопується у грядки.

Про соняшникове поле чудес чути навіть в ЄС

Взагалі, багато з того, що виростили господарники, прибуткове — бо є попит. Вигідним для продавців став й цукровий буряк, й борщовий. А соняшник взагалі — ледь не «чемпіон». «Укролієпром» з гордістю інформує, що у нинішньому маркетинговому році наша держава посяде перше місце у світі як за кількістю зібраного насіння (7,2 мільйона тонн), так і за обсягами виробленої олії (3,1 млн. тонн). При тому, що ми й надалі у лідерах за кількістю відправленої за кордон олії — кожен другий реалізований на зовнішньому ринку літр — made in Ukraine. Виходить, недарма соняшник називають найліквіднішою культурою. Щороку під ним зайнято до 15 відсотків усіх посівних площ. Культура створює чимало робочих місць. Фахівці стверджують, що соняшник — другий за популярністю після пшениці, його вирощують майже 40 відсотків господарств. А усе через правильну державну політику щодо цієї культури. Свого часу було запроваджено вивізне мито на насіння соняшника, тож вигідніше стало переробляти врожай усередині країни. Тепер ось торгуємо на зовнішніх ринках олією, тобто готовою продукцією, а не сировиною. У виграші й ми, споживачі — стрімкого подорожчання олії на полицях крамниць не спостерігається. Мають зиск й аграрії — з нового року насіють ліквідної культури чимало. Хоча є у цій діжці меду ложка дьогтю — надто вже соняшник виснажує грунти...

Ходіть, люди, на лани — там під снігом качани!

Сучасний польовий пейзаж, яким можуть «похвалитися» чимало господарств: незібрана кукурудза. У якійсь мірі це результат непродуманої державної політики, кажуть експерти. З ними не можна не погодитися. Якщо запровадження експортних обмежень на пшеницю ще якось можна пояснити: щоб збіжжя не вивезли за кордон й хліб не подорожчав, то чому не дозволяють продавати на зовнішніх ринках кукурудзу — питання. Тим більше, зібрано її чимало й дефіциту не спостерігається. Але королеву ланів вигідно аграріям вже не продати — ціна не королівська. Тому немало господарств вирішили залишити кукурудзу зимувати на ланах. Хоча деякі сільгоспвиробники керувалися такою тактикою й раніше. Є певні вигоди зберігати качанисту таким чином. З вже зібраною культурою треба морочитись, думати, як висушити й де зберігати. А якщо врожай у полі — менше головного болю.

А за потреби — коли морозна суха погода й обмаль снігу — можна збирати й взимку. Шкода, нині провадити «зимові жнива» складно — у багатьох областях поля перетворилися на суцільну багнюку. Тим більше, таке господарювання — рай для гризунів, які підточують значну частку врожаю. Та й інші «шкідники» — двоногі з лантухами — також не дрімають, скаржаться в агроформуваннях.

Тому така економія майже завжди перетворюється на втрати: кількісні та якісні. На експорт таку кукурудзу, звісно, вже не продаси. Хіба пустити на корм худобі. Та й то не у вибагливого господаря. Великі тваринницькі комплекси, птахокомбінати навряд чи ризикуватимуть здоров'ям поголів'я.

Ясно навіть без ООН — у культурах є резон

Наскільки розширяться навесні площі під зерновими, залежить й від того, чим закінчаться нинішні перипетії з обмеженням експорту збіжжя. Але в будь-якому разі аграрії сіятимуть й пшеницю, й ячмінь, й кукурудзу, сподіваючись, що хліб буде в ціні. Для цих сподівань є й економічне підгрунтя. ФАО, продовольча та сільськогосподарська організація ООН, попереджує про можливий дефіцит продуктів харчування наступного року в світі та стрімке зростання цін. Тож Україна має шанси заробити на цих тенденціях і паралельно — підняти своє сільське господарство. Чи використає їх — залежить не лише від відомих далеко за межами нашої держави чорноземів.

Валерій ДРУЖЕНКО.

☞ **АНЕКДОТ ДО ТЕМИ**

Спіритичний сеанс. Жінка викликає дух свого чоловіка:

— Невже це ти, Майкле?

— Я.

— Боже! Як ти там живеш?!

— Ну як. Прокинувся вранці, поїв, секс. І по обіді — поїв, поспав і знову секс, секс, секс... Ввечері так само...

— Господи, Майкле! Невже й у раю ця мерзота й розпуста?!

— Який рай, Саро, я ж кролик у штаті Кентуккі!

☞ **МРІЇ**

Світлана Володимирівна Заєць, завідувач кафедри статистики та математичних методів в економіці Національного університету ДПС України, к. е. н., доцент, 44 роки.

Хочу в рік Зайця нікого не боятися, не ховатися в нірку. Бути невтомною, творчо плодовитою, мати приголомшливий успіх у будь-яких починаннях. Хочу також стати вегетаріанкою, тобто перейти на капусту та зелень.

Ну, а якщо колега, схожий на хитрого Лиса, спробує організувати неприємності, то скористаюся порадою казкового героя, мораль якої така: у кожного з нас є свій рятівний кущ, нехай навіть терновий. Просто треба вірити в хороше і в свою перемогу.

Ян Зайченко, МВС, підр. спецпризначення «Беркут»; карний розшук.

Мрію нарешті побачити справжнього Діда Мороза.

Альона Заєць, студентка Національного університету ДПС України, 17 років.

Те, що назва наступного року і моє прізвище збігаються — просто дивовижно. Це ніби день народження протягом усього року. Усі мої знайомі впевнені: цього року мені обов'язково має пощастити. Вони бажають мені шаленого кохання, здоров'я, щоб життя було повною чашею. Та найбільше я хочу на власні очі побачити диво.

МАЛЕНЬКА КАЗКА

Котяче щастя

— Ні! Це просто нестерпно! Знову сваряться, — кішка Маша критично оцінює ситуацію, спостерігаючи за господарями з улюбленого укриття, в куті за батареєю. — А хазяйка ж гарна! Тиха така зазвичай, спокійна. І раптом розійшлася. Видно, дістав він її.

Я, звичайно, не скаржуся. І тепло мені, і ситно, і затишно. Три роки як живу з ними. Не кривдять. Місце мені виділили окреме, зі зручностями теж повний порядок. А вже коли по балкону дозволяють прогулятися, то більшої радості й не треба. Виходжу я оце на парапет балконний — краса! Зверху голуби літають, унизу — все місто видно. І тільки я, біла та пухната, дивлюся на все це зверху. Спробуй-но, дістань.

Все б добре, якби тільки вони не лаялися. Не люблю я цього. Адже слух у мене музикальний. Тільки ледь вище починають інтонувати, мені зле стає. А днями притягли до квартири щось моторошне. Колюче, зелене, пахуче. Щось із мого минулого життя (напевно, я риссю була раніше). Постояла ця «колючка» на балконі, а на вечір до кімнати її занесли.

Вогники почепили, кулі блискучі навісили, нитками сріблястими прикрасили. І головне — не лаються зовсім. Невже ця «колючка» їх помирити змогла? Змогла-таки. Сіли рядком, частуваннями стіл накрили, стрельнули чимсь. А самі слова якісь ласкаві кажуть одне одному, очі в обох блищать, як вогники на зеленій «колючці». О, цілуватися почали! Невже не можна пристойніше поводитися в присутності незаміжньої дівчини? Зовсім сором втратили.

Ну то добре, пробачила я їх. Нарешті й мене погладили. Муркочу й думаю: ось воно, моє маленьке котяче щастя.

Олена САНІНА.

ПАМ'ЯТНІ ВІТАННЯ

Володимир Литвин (Голова Верховної Ради 2002—2006 рр., 2008 р. — понині):

«Усе своє життя, з малих літ та від найперших вражень, ми любимо, пам'ятаємо і нетерпляче виглядаємо свято, коли над землею займається світанок нового року. Воно несе з собою повінь світлих і чистих почуттів, дає можливість нам відійти душею від плину буднів, навертає до високих і нетлінних людських цінностей».

«Голос України», 31 грудня 2003 року.

Шампанське — рідина для зняття жінок

ДОБРІ ПОРАДИ «ПІД ЯЛИНКУ»

Гей, наливайте!.. Але тільки — на дві третини або Майже «Гусарська балада» про шампанське

Цитата із тридцятирічної давнини виступу Олексія Акчуріна на студентському «капуснику».

Яка родина або дружня компанія зустрічає свято без пляшки шампанського?! А значну частину і минулих, і нинішніх святкових застіль очолював (разом з олів'є) і очолює продукт розуму, душі й рук Олексія Акчуріна — нині директора зі стратегічного розвитку держпідприємства «Севастопольський виноробний завод», шампаніста з більш як тридцятирічним стажем.

— Для слов'янських народів зустріч Нового року із шампанським більш традиційна, ніж для інших європейців. Шампанське, як і багато чого іншого, у наше святкове й навіть повсякденне життя принесли реформи Петра I, — починає свою розповідь Олексій Романович. — Але головними «дистриб'юторами» іскристого звеселяючого напою на теренах Російської імперії стали переможці Наполеона — у Франції розсмакували й навчилися. З тієї пори й пішла нашими землями думка про шампанське як про напій гусарів і галантних кавалерів. Але гусари пішли ще далі — привнесли в «шампанський» етикет спосіб відкривання пляшки за допомогою шаблі. Нововведення настільки прижилося, що тепер виготовляють спеціальні шаблі сомельє. До слова, не рекомендую в домашніх умовах у такий спосіб відкриває пляшку: небезпечно для того, хто її відкриває, й оточуючих, процес складний і вимагає чималих навичок.

Правила етикету

Не вітається «гучне» відкривання шампанського. Крім того, лише при «спокійному» відкорковуванні напій збереже весь букет свого смаку.

Порада

Подавати шампанське треба охолодженим до температури 5—7°С.

Про сніданок — зовсім не творче осмислення жарту з «Діамантової руки» про те, що «шампанське зранку п'ють тільки аристократи...» В останні два десятиліття лідером за споживанням шампанського стала... Ні, не Франція — Німеччина! Учені встановили, що легке вино, приготовлене з найбільш якісного винограду й добірного виноградного соку завдяки своїм хімічному складу та смаковим якостям дуже добре «запускає» шлунок людини перед робочим днем, тобто сприяє зміцненню здоров'я. А німці про своє здоров'я піклуються, мабуть, скрупульозніше від всіх європейців.

Ранок 1 січня

Якщо ви із друзями почнете його з келиха-другого шампанського, то із чистим серцем зможете казати всім, що в такий спосіб трошки полікувалися. До речі, про келих: рекомендую шампанське наливати у високий й вузький (типу «флейта») і на дві третини об'єму. Про температуру напою не забудьте!

З людиною, яка знає про шампанське все, розмовляв Микола МАГДИЧ.

Передноворічний Севастополь.

Фото автора.

Олексій Акчурін презентує новорічну й романтичну (гламурну) лінійку продукції ДП «Севастопольський виноробний завод», яка надасть іскристості веселощам на будь-якому святі.

Прийматимемо найпрестижніші турніри

Наступного року на теренах України відбудеться чимало міжнародних змагань. Виокремимо лише кілька з них.

Наша столиця на льоду реконструйованого Палацу спорту 17—23 квітня прийматиме чемпіонат світу з хокею у першому дивізіоні. Таке рішення прийнято на щорічному Конгресі Міжнародної федерації ІІХФ.

Суперниками українців, котрих очолює канадський тренер Дейв Льюїс, у боротьбі за єдину путівку до вищого дивізіону будуть національні збірні Казахстану, Польщі, Великої Британії, Литви та Естонії.

А трохи раніше від київських подій у Донецьку з 27 березня по 2 квітня відбудеться чемпіонат світу з хокею серед юніорських команд (U-18) у дивізіоні ІІ, група В. Усі ігри відбудуться у Палаці спорту «Дружба».

Уже відомий календар матчів за участю нашої команди. 27 березня. 20.00. Нідерланди — Україна. 28 березня. 20.00. Україна — Бельгія. 30 березня. 20.00 Україна — Іспанія. 31 березня. 20.00. Україна — Китай. 2 квітня. 19.00 Литва — Україна.

Палац спорту в Києві з 11 по 14 серпня 2011 стане ареною ще одного великого турніру. Міжнародна федерація дзюдо (IJF) прийняла рішення провести ІІ чемпіонату світу серед кадетів у столиці України.

Важливу роль у позитивному рішенні Міжнародної федерації дзюдо на користь нашої держави відіграло те, що Київ останніми роками став місцем проведення міжнародних турнірів «Олімпійські надії» та «Тайфун на татамі», які входять до календаря Європейського союзу дзюдо (EJU) та збирають найсильніших молодих дзюдоїстів планети. Престижність змагань, високий представницький рівень дали змогу з 2010 року надати їм статус етапів Кубка Європи.

«Золота» дюжина

Єлизавета Бризгіна (легка атлетика).

Голосно заявила про себе ще в червні, вигравши забіг на 200 метрів на командному чемпіонаті Європи. Ну а в липні Бризгіна поклала початок завоюванню збірною України медалей на чемпіонаті Європи з легкої атлетики у Барселоні, де нам довго не вдавалося піднятися на п'єдестал пошани. Вона виграла «срібло» на 200-метрівці. В останній же день чемпіонату вона стала справжнім героєм нашої естафетної команди. 4х100 метрів. Буквально на останніх метрах дистанції вона змогла випередити француженку Аррон, принісши збірній України золоту медаль. Але і це не всі досягнення Бризгіної 2010 року. У вересні вона своєю черговою перемогою на 200 м допомогла збірній Європи виграти Континентальний кубок у Хорватії.

Ольга Саладуха (легка атлетика).

Піднесла приємний сюрприз українським любителям легкої атлетики, здобувши на чемпіонаті Європи у Барселоні золоту медаль. Її результат у потрійному стрибку 14,81 м набагато перевершив здобутки її конкуренток. Пізніше Ольга була визнана НОК України спортсменкою липня, а у вересні допомогла збірній Європи перемогти на Континентальному кубку, вигравши змагання у своєму виді програми.

Сергій Лебідь (легка атлетика).

У грудні став 9-разовим чемпіоном Європи з кросу!

Василь Іванчук (шахи).

2010-й рік став, либонь, найкращим у його спортивній біографії. Крім того, що Василь досяг шостого місця в рейтингу FIDE і виграв кілька престижних турнірів, він став головною ударною силою збірної України, яка виграла в жовтні у Ханти-Мансійську Шахову Олімпіаду.

Ілля Кваша (стрибки у воду).

Ілля — гордість українського спорту. На чемпіонаті Європи з водних видів Кваша здобув дві золоті медалі — у синхронних стрибках з 3-метрового трампліна та індивідуальних змаганнях на трампліні 1 м!

Віталій Кличко (бокс).

Старший із легендарних братів 2010 року двічі успішно захистив титул чемпіона світу за версією WBC у суперважкій вазі, впевнено перемігши поляка Альберта Сосновського та американця Шеннона Бріггса. Нагадаємо, що після повернення Віталія в бокс 2008 року, він відвоював у Семюеля Пітера чемпіонське звання, після чого п'ять разів захистив його.

Володимир Кличко (бокс).

Двічі захистив 2010 року титули IBF, WBO і IBO в суперважкій вазі. У березні він нокаутував у 12-му раунді Едді Чемберса, а 11 вересня в 10-му раунді послав у нокаут Семюеля Пітера.

Інна Осипенко-Радомська (веслування на байдарках).

Олімпійська чемпіонка 2008 року в серпні стала чемпіонкою світу на дистанції 500 м, додавши до цієї медалі ще й «срібло» на 200-метрівці. Радує, що лідер українського веслування на байдарках продовжує доводити статус фаворита у своєму престижному виді — байдарці-одиночці. Днями НОК визнав Інну найкращою спортсменкою України-2010.

Сергій Седнєв (біатлон).

На Олімпійських іграх його максимумом стало 8-ме місце в естафеті. У гонці переслідування він посів 10-те місце. Але рік 2010 все таки став щасливим для Сергія в січні, коли він здобув першу перемогу на етапі Кубка світу, посівши перше місце в перегонах на 20 км в Італії. На початку нинішнього сезону українець став головним відкриттям. Він вже встиг не тільки побувати в призерах перегонів Кубка світу, але й чудовим фінішним спуртом привів у свій день народження українську збірну у змішаній естафеті до другого місця в Поклюці. У загальному заліку Кубка світу Седнєв зараз посідає четверте місце, слідом за трьома норвежцями і випереджаючи всіх представників Росії, Франції та Німеччини!

Ольга Харлан (фехтування на шаблях).

Олімпійська чемпіонка Пекіна, як і раніше, знаходитися на перших позиціях у своїй фехтувальній дисципліні — шаблі. А збірна України у своєму стабільно сильному складі — Харлан, Хомрова, Пундик, Жовнір — продовжує збирати медалі чемпіонатів світу та Європи.

У 2010 році Харлан на чемпіонаті світу у Франції завоювала «срібло» як в особистому турнірі, так і в командному. Крім цього, в липні наша команда шаблісток стала чемпіоном Європи в Лейпцигу. У листопаді Харлан була визнана НОК України найкращою спортсменкою місяця **(інтерв'ю зуславленою чемпіонкою читайте пізніше).**

Дар'я Зевіна (плавання).

Чемпіонка перших юнацьких Олімпійських ігор, чемпіонка Європи серед дорослих на «короткій воді».

Анна Товста (плавання).

Вихованка реабілітаційної дитячо-юнацької спортивної школи інвалідів «Інваспорт», нині член національної дефолімпійської збірної України з плавання, майстер спорту міжнародного класу Анна Товста, якій у середині грудня виповнилося 19 років, за рішенням Міжнародного спортивного комітету глухих визнана найкращою спортсменкою світу 2010 року **(про неї — у найближчих номерах).**

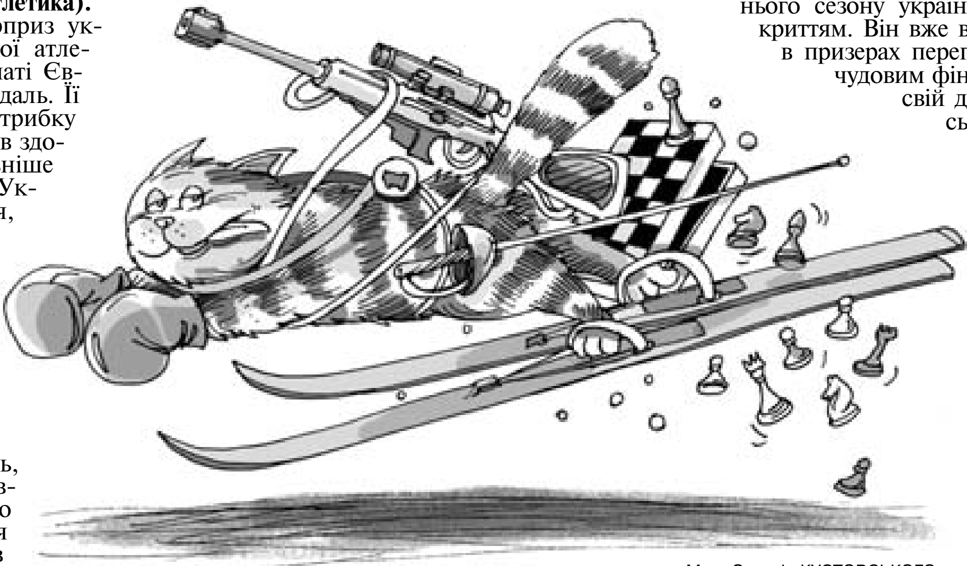

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

То подавати це шампанське чи не подавати?! А то я його гріла, гріла

2011-й — рік хазяєчки Венери й добряги Юпітера

На відміну від нещодавніх бурхливих, якщо не сумбурних, п'яти років рік прийдешній здасться багатьом простo прісним. І, мабуть, не дивно, адже по астрології управителем року буде мале щастя — Венера. Усі планети, навдивовижу, рожженуться до максимальних швидкостей. Вплив Венери має стати більш чітким, хоча й досить мінливим. Це можна назвати капризами, але за рік вона пройде весь зодіак, цілеспрямовано рухаючись до мети — нового витка. А Венера — господарка. А всередині господарства потрібне прибирання. І як при будь-якому прибиранні в будь-якої родини... ну так, зрозуміло: суєта, пил, сварки, шантажі, змови, розіграші, звичайно, і переробки.

Свою значну лепту в потенціал року внесе і Юпітер. Він стане настільки швидкий, що ощасливить Овнів тільки до 4 червня, а потім «оселиться» до червня 2012-го в Тільці.

Що нам світить?

Нагадаю, що знак України — Телець (планета-управитель Венера), а Юпітер — це велике щастя — вважається «доброю» планетою, що несе удачу, відповідає за мудрість, розуміння, філософське ставлення до життя, релігійність, щедрість, оптимізм, добробут і справедливість. Тобто дає зростання доходів, інвестицій і авторитету. Але перша половина року несе войовничу силу розвитку, прагнення до активної експансії. Це й спроби поліпшити існуючі соціальні, побутові й духовні аспекти життя. Навіть шляхом нав'язування ідей, у яких переконаний сам Юпітер, головнокомандувач. Однак лицарські достоїнства можуть відходити на другий план. Значною є схильність до азарту й небезпека перевантажитися зобов'язаннями. Можливі також ідейний фанатизм і зайва довірливість. Але ж треба робити поправку й на можливість непередбачених ситуацій (у березні—на початку квітня вони неминучі).

У цілому для України рік дуже сприятливий, як для визначення зовнішніх кордонів, так і для наведення певного порядку у внутрішньому господарстві. Найцікавіше, що ми в Україні зовсім забудемо про світову кризу. А світ «трястиме, битиме, колотитиме» від періодичних біржових ігор, крахів і зльотів. Але цей штиль варто використовувати не для перепочинку, а для нарощування м'язів, добробуту й створення резервів.

А під впливом Венери (все-таки її рік) посилюється жіноче начало, з'являються посилені прагнення до нагромадження матеріальних благ, підвищена увага до благоустрою, побуту, вирішення екологічних проблем і, звичайно ж, уваги до родини. Помічено, що Венера у свої роки помітно підвищує шанси влаштувати особисте життя, знайти щастя й кохання.

Сіємо-посіваємо

Зазвичай роки Венери м'які за погодою й досить урожайні. Рік сприятливий для рослин раннього й середнього строків дозрівання, коренеплодів і квітів усіх видів, а особливо цибулинних. Рослини пізніх і зимових сортів не встигнуть набути товарного вигляду й почнуть псуватися, тобто знадобиться своєчасне збирання коренеплодів. Але росте все, у тому числі й бур'яни, і гриби, і... пліснява. Це добре для одержання силосу, компосту й вирощування печериць, глив, але погано для льохів, сховищ, елеваторів. Особливу увагу варто приділити сховищам. По-перше, їх достатній наявності, а по-друге, їх дезінфікуванню й вентиляції. Рік турбот: спочатку добути, посіяти, виплекати, зібрати-забрати й, найважливіше, — зберегти. Рік гарний для розмноження й розсаджування будь-якої рослинності, закладання саду або виноградника.

Прогноз за знаками Зодіаку

Овни

Це рік кохання, сприятливий для початку якого-небудь серйозного бізнесового проекту. Але й будівництво сараю принесе свою вигоду. Початок нової спіралі 12-літнього циклу. Сприятливим він буде й для людей творчих, інтелектуальних професій. Нові джерела доходу шукати не доведеться, бо пропозиції й допомога від старих друзів і соратників обіцяють прийти вчасно. До початку червня буде сприятливий час для заснування власної справи або влаштування на нове тепле містечко. Можливі премії або інші винагороди за колишні заслуги. Але особливо прибутковістю вирізнятиметься друга половина року. Поповнюйте запаси й розширюйтеся, поки є можливість. Тільки не слід бути надмірно впертим і зарозумілим.

Телець

Майбутній рік буде дуже вдалим у матеріальному плані. Зірки обіцяють фінансовий успіх, велику покупку або переїзд на нову квартиру. Однак це все з другої половини року. А до 4 червня є можливість зрозуміти, усвідомити Божі заповіді й зробити правильні благодійні кроки. Неприємності, як і проблеми з суглобами, шкірою й навіть нирками легко вирішуються дієтою й свіжим повітрям у ландшафтній зоні.

Але всі шахраї, народжені під цим знаком, попадатимуться на гарячому. Урахуйте також, що ви перший кандидат на звільнення при скороченні штатів.

Близнюки

Рік прийдешній дасть вам рідкісні можливості показати свої кращі якості, продемонструвати знання й уміння. Вам знадобиться багато терпіння для підтримки стосунків, особливо романтичних. Обмеження в життєвих насолодах, строгість у вихованні дітей — все від Сатурна. Звичайно, він сприятиме театральному бізнесу, професійним біржовим угодам, але й дисциплінує акторів, музикантів, художників, спонукаючи до конструктивної роботи. У цілому відмінний, просто чудовий рік. У вас гарні перспективи устаканити своє положення, стати лідером групи або навіть подолати службову сходинку.

Рак

Період випробувань домашнім ремонтом, підвищеними витратами на облаштованість і розтратами через помічників.

Рік перевірки загартованості вашого духу й уміння відокремлювати зерно від полови. До 4-го червня на вас можуть тиснути із двох боків, також можливі обмеження або непорозуміння між партнерами. Але це час для засівання нової ниви й застосування нажитого досвіду. У другому півріччі свої шляхетні імпульси посилатиме Юпітер. І під кінець року на службі — зростання авторитету, оцінять і ваші старання, будуть заохочення, як мінімум, знайдете гідне хобі. Але краще дотримувати ключового правила: у серйозних справах не зв'язуйтеся з родичами й старими друзями. Тоді все буде якнайкраще.

Лев

Оригінально і просто все буде у вашому житті. Ви будете заслані добровільно-примусово на тренінг мозкових клітин — через необхідність підвищити рівень кваліфікації, або навчатися новому ремеслу, або вивчити нові нормативні документи. У будь-якому разі, час підвищувати професійний рівень, проходити чергову атестацію або позачергове ліцензування. Але як би ви не тренувалися, нова посада вас приголомшить і порадує. Когось престижем, когось почестями.

І найголовніше — правильно обирати попутників. Ключове правило — в серйозних справах не зв'язуйтеся з родичами й друзями, інакше доведеться йти за ними, а не з ними.

Діва

Цього року нарешті ви зможете вдихнути на повні груди, з оптимізмом і цілком виправдано поринути в ділову сферу. На найближчі сім років ваш обрій очиститься від серйозних бар'єрів, точніше, вони стали реальною очевидністю. Рік без вибору: пливти за течією не можна, настав час брати все на себе. Нове оточення, друзі, зв'язки, колеги вплинуть на події цього року. Набутий досвід тепер може почати окупатися. Рік обіцяє бути цікавим і в емоційному плані. Юпітер постарається, у тому числі й поповнити ваш розтрачений енергетичний потенціал. Але якщо ви ховатиметеся й уникатимете рішучих кроків, корабель життя пройде повз вас.

Терези

Для більшості представників вашого знаку рік виявиться досить важким як у досягненні цілей, так і для здоров'я. Тому не беріть підвищених зобов'язань і уникайте конкретних строків, інакше перенапруження не уникнути. Але, мабуть, ви єдиний з усіх знаків будете законослухняним сівачем рівноваги, послом миру, але не завжди справедливого.

Однак цього року ви покажете себе гарним, скрупульозним працівником-виконавцем. А це й кар'єрне зростання, і матеріальна вигода, а може, і новий соціальний статус. Рік значно змінить ваші життєві прагнення, але ви точно визначитеся зі сферою своїх інтересів на найближчі сім років.

Скорпіон

Єдина подія, яку можна точно передбачити у вашому житті на цей рік, — новому року бути, і наступному теж. Кошмари, песимізм, власні страхи й податкова «чума» — все реально існуватиме у вашій надчутливій свідомості. Це просто погрози Сатурна, що зависли над вашою головою. Він може принести випробування. Подбайте про здоров'я по-серйозному.

Одночасно зростає ваш потенціал на службі. Вияв організаторських здібностей, зразкове ставлення до службових обов'язків будуть помічені. За такого положення Юпітера, як правило, вірогідне службове зростання, гармонійно складаються стосунки зі співробітниками й компаньйонами. Авторитет і вплив відчутно зростуть, і ви отримаєте гідний соціальний статус.

Стрільці

Ви повною мірою можете розраховувати на прихильність долі. І, мабуть, це буде найбільш удалий рік з останніх п'яти. Щоправда, страх і невизначеність можуть придушити ініціативу, а це даремно. У вас чудові можливості продемонструвати досвід і знання — грамотно й розумно налаштувати колективний камертон на свій лад.

Постарайтеся позбутися боргів. Ви збиратимете, а не «оратимете», ви зможете адаптуватися, побачити майбутнє в суворій прозі життя. Всі потрібні двері для вас відкриватимуться завиграшки. Завжди знайдеться помічник, продюсер, який вас виводитиме на потрібну й хорошу дорогу. Ви з успіхом можете закласти новий сад, почати нову справу.

Козеріг

Для вас рік далеко не однозначний. На роботі, службі, у кар'єрному зростанні посилюються торішні проблеми. Це й додаткові постійні випробування, труднощі підйому соціальними і службовими сходами. До того ж вас підстерігає головна небезпека — перевтома, що позначиться на здоров'ї й продуктивності.

А от прагнення до згоди в сімейному житті, до затишку й добробуту в домі одержують зоряну підтримку. Положення Юпітера таке, що до середини року можливо досягти матеріального благополуччя. Але він привносить і елементи самозамилування. Підвищується потяг до розваг, схильність до активного витрачання грошей, особливо на задоволення.

Водолій

Цей рік потішить ваше честолюбство, у якій би галузі ви не прагнули успіху: політиці, управлінні, комерції чи бізнесі. Ваші організованість, старанність, працьовитість будуть гідно оцінені. Просто Сатурн зайняв таку позицію, котра схиляє вас до філософського погляду на те, що відбувається.

На службі, у колег по бізнесу ви нарешті одержите те визнання, нагороди й почесті, на які так розраховували, і це цілком справедливо. Нові зустрічі й знайомства, розширення кола ділових і не тільки контактів виявляться плідними. Насамперед із зарубіжжям. Але не слід порушувати правило: кожен має право на свою думку, а чужу душу не слід протирати від пилу. Якщо ви бажаєте максимально швидко вирішити всі свої проблеми, вирушайте в далеке зарубіжжя, бажано східного напрямку. Тоді через сім років бажання набудуть реального сенсу.

Риби

Загалом рік буде подібний до попереднього, 2010-го. Але ви зможете накопичений досвід і знання використовувати для зміцнення свого добробуту. До вантажу зовнішніх обставин до травня місяця ви із властивою вам інтуїцією пристосуєтеся й будете вільні, як птах. Тільки не залишайте боргів, більше моральних, ніж кредитів і позик (у них свої строки). Тоді шанси на успіх різко підвищаться. Варто йти курсом, обраним раніше, і нічого не змінювати: ні обстановку, ні співробітників. Опирайтеся на старих партнерів і традиційно сформовані зв'язки. З'явиться й прагнення до активного розвитку, розширення в діловій сфері. І тут Юпітер указує на матеріальну удачу. Але треба контролювати витрати, бо вони, як і тяга до популізму, призведуть до втрат, неприємностей юридичного характеру. Ви можете обдурити самих себе. Найнесприятливіший період — з 20 березня по 2 травня, у всіх стосунках. Головна небезпека року — перевтома.

Прогноз підготував Володимир Бондаренко.
Мал. Миколи КАПУСТИ.

Символ року — біла (металева) Кішка

Або білий Кролик, або Заєць, або залізний Кіт, точніше, біла Кішка, оскільки рік несе потенціал Інь, тобто жіноче начало. Це начало наділяє сильним почуттям відповідальності перед суспільством, колективом, родиною. І загальна спрямованість усього цього, у першу чергу, на служіння.

Звір вирізняється тямущістю й блискавичною реакцією на подразник, хоча дуже терплячий і наполегливий у досягненні мети. Кішка завжди незалежна й гуляє сама по собі. Коротше кажучи, нас очікує рік, коли все стає з голови на ноги, тобто на свої місця.

За східними традиціями, новий рік цього разу (4709 кит.) прийде 3 лютого о 4 год. 32 хв. (по Києву). За гексаграмою року час більше підходить для зміцнення керівних позицій, ніж для вербування прибічників.

ЗВІРІ В РІК КІШКИ

Пацюк (миша) — одержить нову напасть. Замість великої смугастої кішки (тигра-2010) тепер цілком реальна постійна небезпека. Украсти шматочок сиру стане ще складніше.

Бик — рік, сповнений праці і турбот. Напруження, побоювання потрапити в пастку або на чиїсь зуби істотно зменшаться.

Тигр — може ще один рік робити те, що душі завгодно. У всіх напрямках зелене світло.

Кіт — головне кредо: кожній кішці свій наділ. Коти — особливо в моді, і не тільки вони. Всі маленькі звірі, м'які й пухнасті, теж у фаворі (кролики, зайці, соболі, фредки, лисиці).

Дракон — ще може спокійно владарювати у своїх сферах. Кішки, щоб розважитися, готові іноді створити йому умови для напруження.

Змія — отримає значне полегшення й майже повну свободу в діях. Особливо навесні, треба тільки вчасно пробудитися від сплячки.

Кінь — об'єктивних приводів для занепокоєння рік не обіцяє. Але за бажання їх знайдете, якщо не в бізнесі, то в родині або на полюванні.

Коза — буде цілком задоволена підсумками цього року. Ваші знання, навички, уміння будуть затребувані.

Мавпа — буде дуже задоволена цим роком. Та й не дивно, хазяїн захищатиме в усьому.

Півень — занадто багато невизначеності, що теж спантеличує. Багато роботи, але надійної перспективи не видно.

Собака — знайде свого хазяїна або гідне місце для докладання зусиль. І всім буде добре, і вам, і господареві.

Свиня — якщо ви ще живі, то варто продовжити ту ж політику. З хазяями року у вас різні сфери впливу й різні інтереси.

З НОВИМ РОКОМ!

№ 250 (5000) П'ЯТНИЦЯ, 31 ГРУДНЯ 2010

Сьогодні та 1 січня в Україні — невеликий сніг. У південній частині — мокрий сніг і дощ, у Криму — дощ. Температура в Новорічну ніч — 4—10 градусів морозу, в Карпатах — до 13. Удень очікується 1—6 морозу, на півдні країни від 0 до 5 тепла. У Криму — вночі 0—5 градусів тепла, вдень — 5—10 тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 31 ГРУДНЯ

1869. Неподалік Ізміра (Туреччина) знайдено руїни храму Артеміди Ефеської, одного з семи чудес світу. **1910.** У Харкові народилась Валентина Гризодубова, льотчиця, одна з перших трьох жінок — Героїв Радянського Союзу. **1923.** Уперше в світі по радіо прозвучав новорічний бій курантів лондонського Біг Бена. **1946.** Народилась видатна радянська фігуристка Людмила Пахомова. **1956.** Не стало англійського письменника Алана Мілна, який придумав дітям Вінні-Пуха. **1970.** Засновано літературну премію ім. Лесі Українки. **1999.** Президент Росії Б. Єльцин оголосив про дострокове складення з себе повноважень глави держави.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ДО СТОЛУ!

Їж ананаси, жуй «Олів'є» — годинник ось-ось північ проб'є

Салат «Олів'є» — ця класика радянської кулінарії — для більшості українців став таким само новорічним атрибутом, як ялинка, Дід Мороз і невичерпна «Іронія долі». Та, мабуть, не всі знають, що звичний для нас рецепт відрізняється від оригіналу приблизно як напівсолодке «Советское» від «Вдови Кліко». Принаймні, пригадую, в паризькому ресторані здивувалися, коли «русский» для них салат ми «приписали» до французької кухні.

Смак вітчизняного варіанта горошково-ковбасного «делікатесу» ви знаєте і самі. Запевняю, він дуже змінився б, якби ми скуштували «ексклюзив» від автора кулінарного винаходу французького кухаря Люсьєна Олів'є. Утім, це ніколи не пізно зробити. Головне, накришити не «лікарську» чи філе курки, а... ніжно нарізати шматочками рябчиків. Не годиться і знайдений на базарних розкладках паличковий сурогат шляхетного краба — забудьте хоча б на день про цей жахливий наклеп на морепродукт. Нам для салату потрібні не екзотичні, а свіжі раки. Усе це, звичайно, коштує більше, ніж асортимент новорічного столу оптом, зате яка насолода, яке гурманство! Майже за Маяковським: «Ешь ананасы, рябчиков жуй...». Не виключається, звісно, що такий естетизм, швидше, підштовхне до «останнього дня» не «буржуя», а власника гаманця—«замірка». Та хто не ризикує пенсією і платнею, той не їсть справжнього «Олів'є». На всяк випадок подаємо рецепт. Якщо не вам знадобиться, то бодай сусідам похвалитеся: не їли, але знаємо...

Викласти в салатницю шматочками філе рябчиків та курипок, додати желе з бульйону. По краях розікласти варені ракові шийки та полити соусом «Провансаль». Центр цієї продуктової «ікебани» прикрасити гіркою картоплі з корнішонами та рубаними вареними яйцями. А потім усю цю неймовірну красу нещадно перемішати, як банальний для наших «широт» набір компонентів. Хто не поститься — смачного!

Застереження автора: мсьє Олів'є, кажуть, готував свою страву за зачиненими дверима, щоб ніхто не підгледів таємниць рецепту. Очевидно, цей запобіжний захід не завадить і нам: не до новорічної ночі буде сказано — раптом податківець побачить шматки рябчика на вашій тарілці...

Л. К.

Привітання від пухнастиків

Що можна побажати людям у рік Зайця чи Кота? Щоб «нявчали» лише від задоволення, а плодилися — мов кролі. Тим паче, що Президент обіцяв за народження кожної дитини чималу суму. Втім, як казали Ільф та Петров: швидко тільки кішки народжуються... А ще — котячі дотримуються принципу: ніколи не шкідливо просити того, чого хочеш. Тож і вам зичимо за потреби вдаватися до такого котячого «нахабства», яке вважається другим щастям. Зрештою, хто здогадається, чого ви прагнете, якщо не озвучите жаданого?.. Особливо, коли це стосується подарунка під ялинку. А разом з тим бажаємо: «не їжте» одне одного, не чиніть так, як двоє милих пухнастих персонажів цієї байки.

Як рудий на сірого полював

В одному селі жив рудий кіт. Він любив сім'ю, мав звичку всюди супроводжувати господарів, як хвіст. Сам по собі не ходив. Бувало, за ними брів аж до церкви. Особливо полюбляв Великдень, коли з кошиків пахло ковбаскою і всілякими наїдками.

Милим муркотливим другом він здавався лише на вигляд. Кажу вам, нахабний котяра був: свого й чужого не упустить. Жодної тарілки не залишалося поза його увагою. Справно (так, що ніхто й не бачив) ловив із тазика живу рибу, куплену на базарі. Не встигали господарі сісти за стіл, як кіт уже сидить за ним. Все, що в хаті погано лежало, вважайте, було його поживою. І це не тому, що йому їсти не давали, просто рудий мав неабиякий апетит, як той мультяшний рудий кіт Гарфілд, котрий страждав не від надмірної ваги, а від маленького зросту. Це він стверджував, що коти не питають, вони просто беруть усе, що їм треба. Звісно, що і нашому герою з реального життя теж постійно хотілося їсти і бажано — скоромного. Тож час від часу ходив на лови. Щоправда, мишей не дуже полюбляв.

Якось господар помітив, що кіт, повертаючись знадвору, облизується, поспить-подрімає і знову на вулицю проситься. І так не один раз. Тут уже господаря розібрала цікавість. Сліди кота привели під виноград. Придивився, бачить: заяча лапа. Очам своїм не повірив. Покликав господиню, вона пильніше придивилася і вгледіла... заячу голову. А коту хоч би що — минає зайчатину. Подумали, що, можливо, той заєць у халепу втрапив, а кіт вже мертвого притягнув на подвір'я. Та й забулося.

Якось господарю треба було піти за чимось до старої хати. Зауважу, кіт страшенно любив ту дорогу ярами-горами — від однієї хати до іншої. От іде господар з дружиною, кіт — стежкою за ними. Аж раптом чують страшний лемент, повертаються і бачать, як кіт, мов хорт, женеться вгору за зайцем і вже ось-ось наздожене. «Чужа душа — загадка, а котяча — тим паче», — писав один класик. Тож, мабуть, у хвилину погоні рудий почувався левом (бодай крихітним!), що женеться за косулею. І він був би схопив. Але заєць як задів задніми лапами по пиці, що «лев» аж перекинувся. Обоє від несподіванки заверещали. Кіт — від болю, заєць — від обурення, бо де це таке є, щоб на сірих руді полювали... За законом природного відбору, рудий лис полює на сірого зайця, рудий кіт — на сіру мишу. А щоб кіт та на зайця...

Господар ще довго чухав потилицю, вже повіривши у десь почутий афоризм: «Щоб приготувати рагу із зайця, треба, як мінімум, мати кота». І замислився над перспективою, вимальованою в індійському прислів'ї: «Якби в кота були крила, на озері не лишилося б качок».

Міла КОТОВАСЕНКО.

Наступний номер газети «Голос України» вийде 5 січня 2011 року.

Редактор номера: Наталя ЯРЕМЕНКО, Сергій БОРИСЕНКО, Олександр СУСЛЕНКО.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 18763

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»